MUSÆ JUVENILES.

Καὐγὼ, Παρθένιος ἔτ' ἦν, κ' οὐκ ἐξὸν πω μοι πικεῖν,
Ἐξέδηκα. ——— ——— Ἀριστοφ. Νεφέλαι.

In Ætatem infirmam, atque injuriæ obnoxiam Nemini debet nimium licere.

Quinctil. l. 1.

Wm. Cooke, A.B. Coll: Reg: &c:

LONDINI:

Typis H. PARKER;

Cura JOSEPHI POTE, Bibliopolæ Etonenſis.

MDCCXXXII.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΣΟΦΙΑΣ ΘΕΗΛΑΤΟΥ.

Ἡ Μὲν Σκιωὴ ἐν Γαβαὼν ὑπόκειται· Εὐχομένῳ γὰρ ἤδη Σολομῶντι, καὶ ὁλοκαύτωσιν ἀναγαγόντι, Οὐρανόθεν καταβαίνει ὁ Ἄγγελος, τὴν Σοφίαν, Ἡδονὴν, Νίκλω, Θεὰς ἤδη καὶ προσωποποιΐας ὑμνουμένας ἐς αἴτησιν προσφέρει· Σοφίαν μὲν ὁ Ἄναξ ἁπάντων προτιμήσας, καὶ τῷ ἑπτέων ἔρωτα ἑαυτῷ ἐμποιεῖ. Ὁ μὲν χορὸς ἐξ Ἱερέων Σολυμάων συνέστηκε, προλογίζει δὲ ὁ Σολομών.

Τὰ τοῦ ΔΡΑΜΑΤΟΣ πρόσωπα.

ΣΟΛΟΜΩΝ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΠΛΟΥΤΟΣ.
ΝΙΚΗ.
ΗΔΟΝΗ.
ΣΟΦΙΑ.
ΧΟΡΟΣ Ἱερέων Σολυμάων.

Quo te COELESTIS SAPIENTIA *duceret, ires.*

Hor.

ERRATA sic corrige.

PAG. 10. l. 18. lege Κ'εἰ, pro Κἀ. P. 16. l. 5. pro κρατα-ιὰν lege κρατα-ιὰν· ib. l. 10. post δαμέντων pone punctum. P. 21. l. 9. pro γαυρίων lege γαυριῶν. P. 32. l. 3. pro Ἅς lege Σᾶς. P. 38. l. 13. pro ἁπᾶσιν lege ἁπᾶσιν. P. 48. l. 7. pro καταξεογεῖνται lege καταφεονεῖνται. P. 92. l. 11. *for* Blot *r.* Tale.

ΣΟΦΙΑ ΘΕΗΛΑΤΟΣ

Σ Ο Λ Ο Μ Ω Ν.

Ὦ Τὲς ἐν Ἆερσις Οὐρανῦ ναίων Δόμυς,
Ἀυγήν τ' ἀπρόσιτον, καὶ δύσοιςον Ἡμέραν,
Ὃς χρυσοκολλήτοις ἐφιζάνων Θρόνοις,
Τὰς Ἐυσεβῶν ἐκ Γῆς ὅμως δέχῃ λιτὰς,
Πρόφρων ἄκυε, καὶ πέραιν' ἐυχὰς ἐμάς.
Ἦ γὰ καλεῖ σε τῦ Δαβίδ Θ., ὅτῳ καλὸν
Διάδημ' ἔδωκας, καὶ κλυτὸν Σκήπτρυ βάρ Θ.
Τὰ δ' ἄλλ' ἄδωρα δῶρα, κ' ἐκ ὀνήσιμα
Ἀρχαὶ τοσαῦται, καὶ Τυραννίδ Θ. κλέΘ.,
Εἰ μή σε Κύριον ἵλεων ἔχων τύχω.
Εἰ γὰ κρατῶ γε, σὺν Θεῷ θέλω κρατεῖν.
Ἀλλ' ἡ Τυραννὶς Κοιράνῳ μόναις φέρει
Πικρὰς μερίμνας, κ' ἀληθέων μισήματα.
Ἀρχὴ γὰ ἐκκρίτη, ἐὶν ἄ͂ῤῥος ἔκκριτον,
Δύναμίν τ' ἐπαυξήσας, ἀνίαν αὐξάνει.

Εἰ ϗ πάρεσι λαμπρότης Διαδήματι,
Αὐγή τ' ὄπφαινὴς, ἀλλ' ὑπέζυκται πόνῳ·
Κάρα τ' Ἄνακτος ἄμφι, ϗ Κοσμήματα,
Ἄχυπνος ὀδύνη, φρονπίδων τ' ἐσμοὶ πικρῶν
Ἀεὶ ποτῶνται γ', ὥστε κερδαίνειν μόνον
Λαμπρότερον ἄθλος, ϗ μερίμναις χρυσέαις.

Ἀλλ' ὃς φαεννὰς Οὐρανῦ ναίεις πύλας,
Ἄναξ τ' Ἀνάκτων, ϗ Πατὴρ πάντων κλύεις,
Εὐτυς ἄκουσε· σῆς ἵν' εὐνοίας τυχὼν
Ἑβραϊκῆς κλυῶς ἀνάσσωμαι λαοὺς,
Ὀρθῶς τε Σκῆπτρα σῦ κατευθύνω Λεώ.
Οὕτως ἂν Ἐλθὼν σῆς ὑπ' ἀρχῆς Ἰσραὴλ
Αὐλὶς κρατήσῃ, ϗ Λεὼς νικητικὸς
Θυσίαισιν ὄνομα σὸν σέβοντες ἀξίαις
Ἀρετῆς τρίβον παμῦσιν· ὕπως ὄλβιοι
Θαλῦσι πάντες, ἡμέραις τ' εὐδαίμοσιν
Ἡδὺν διάξῃσ' εὐτυχεῖς ἀεὶ βίον.
Σολομών τ' ἂν Οὐρανῦ τε, τῆς τε Γῆς φίλος,
Ἐλθοῖσι δεινὸς, ϗ Πόλει χαρίεις ἔῃ,
Πάσῃ διάσωφεῖ τὸ σὸν κλέος ἀθρόῳ.

Δὸς

Δὸς ἓν, Πάτερ, σημεῖον, ὥστε μ' εἰδέναι,
Πόιαν πιν' ἀτραπὸν βίᾳ τέμνων ποδὶ,
Πρῶτον μὲν εὐσεβῶν, ἔπειτ' εὐδαιμόνων,
Τὸ λοιπὸν εὖ πράξοιμ' ἄν· ὡς κἀγὼ νῦν, κ' ἀεὶ
Ἡγουμένῳ σοὶ γ' οὐκ ὀκνήσω ἕψομαι.

Καὶ μὴν δέδοκται ἴδλ' Οὐρανὸς μέγας,
Σκηνὴν περόδηλός ἔξι φαίνων θέσφατον,
Ὅσαμά τ' ἔχ ὁσατόν· Ἀγγέλων ὁμῦ
Θεῖοι κατ' ἄυραν ἀμφικυκλῶν χοροὶ,
Οὐρανίᾳ ὄχλος, συζύγοις διφρηλατοῖς
Ἀνέμοις, πτερωτοῖς τ' ἐμβεβῶτες Ἀχλύσι·
Τάχ' εὐαρέστῳ τῷ Θεῷ κελεύσματα
Ἐμοὶ φέρουσι, κἀ θελήματ' Οὐρανῷ
Κλύοντα εὐηχῶν, καὶ ἐπικυρῶντα λιτάς.
Οὕτω Πατὴρ ποτ' Ἀβραμα Θεῷ φίλα
Τετύχηκε Θείας τῆς ὁμιλίας, κ' ἕδρας
Ὑπερτάτας λιπόντες Ἄγγελοι πάλαι
Τοῖς Ἀνδράσ' ἠξιῶντ' ἐνεῖναι, κἀ Βροτοῖς
Ἐκλυόν τι, καὶ δίδυν ἀμοιβαίως λόγους.

ἘΠΩΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡΟΣ.

Χαῖρ', Ἄγγελε, χαῖρ' ἄυλος
Διάκον' Οὐρανίε,
Ὑπήρετα τοῦ Δαίμονος,
Βυλᾶς Θείας τ' ὀπίσατα·
Χαίρετ' ὑμεῖς ἕτεροι,
Χοροί τ' Ἀγγελικοί,
Ὄντως γὰρ σθένει ἄσυλος
Ὑμᾶς ὁρῶ τὴν Ἀγέλων,
Μάρτυς μοι τὴν ὀμμάτων
Ἁ ἐπιφανὴς Ἀστραπά,
Χάριτές τ' ὠπὸς τερπνοῖς·
Μάρτυς γ' εἶδος εὐπρεπές,
Καὶ σῶμ' ἀλαθῶς,
Ἀλαθῶς Οὐρανίον.

ΑΝΤΙ-

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Τίς τᾶ Σολομῶνΐᾳ νῦν
Ἴσᾳ γ' ἐν εὐτυχίᾳ
Ἄναξ; χάειν ὃς Οὐρανῷ
Εἰλήχως, καλὰν θεὸν,
Ταῖς σέλαις νιῷ ἐν ἑαῖς
Σπαράπυμ' Οὐράνιον
Διακόνων, χ' Ὑπερετῶν
Θείων ξενίζων πυλχάνᾳ.
Τί γᾶν μέλλεις, Ἰσραὴλ,
Τόν τε χρεὸν ῥ' ἰσάναι,
Θεὸν ἦδ' ἔυγαν καλακλείειν,
Ὃς λίαν βροτοῖς φίλᾳ
Τάνδ' ἵκατ' ἐς Γᾶν,
Θρόνυς λείπων ὑπάτυς;

ΕΠΩΔΟΣ.

Ὦ τριοτάκις μακάριοι,
Ὅσοι ὦδε δεξιᾷ
Βασιλέᾳ ἐπυραίᾳ

Παμμε-

Παμμελίζ᾽ υ, πολυτροπε ὑτορθ᾽,
Χρυσέοις ὅπλ᾽ κλίσμασι
Πανόλβιοι καθίζετε.
Εἰς ἀεί δ᾽ ὑμνώσαντες
Τὸν Ἄνακτα τ᾽ ἀέννaον,
Φόρμιγγος λιγυρᾶς
Θεῖον κινεῖτε μέλισμα,
Κιθάρας δ᾽ ἀδείας
Τερπνὰν πλεῦντες ᾠδὰν,
Δακτύλων ἀμφιβαίων
Λιγυρὰν ἀείρετ᾽ ἠχάν.
Ὦ ἀεί γ᾽ ἐξ Οὐρανοῦ
Τὸς κάτω δυσδαίμονας
Φιλοῦντες Ἀνθρώπους,
Παρθενάξ τε πεφιλημένοι,
Ἀμέτερον ἄλγος κυφίζετε,
Καὶ βαρὺ μερίμνων φορτίον.
Ἡμεῖς ὕπνῳ πρὶν ἀδόνων
Τὶ μέτοχοι ἐπουρανίων,
Ἀεννάῳ σὺν χαρμονᾷ
Βίοτον διάγομεν ἀδύν.

ΑΓΓΕ-

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χαῖρε μέγ', ὦ ναξ, ὅς τοῖσιν ἄνω
Τῶν ἀρχομένων χαρίεις ἐπέλυ,
Θείας ὅν τ' ἄρα χάρις εὐνοίας
Τὰν σὰν ζηυδυσ' εὐδαιμονίαν
Ἀγαθοῖς πᾶσιν μακαρίζῃ.
Σαῖς γὸ Δαίμων φίλος ἱκεσίαις,
Δευρ' ἡμᾶς Οὐρανόθεν πέμπει
Τὰν εὐτυχίαν κομίσαντας·
Καὶ σύγε, βασιλευ, φωνᾶς ἀπ' ἐμᾶς
Κάρθ' ἀδίσας
Κλυὸν ἀγγελίας ἔπος οἵσῃ.
Πενίαν πάχεις; Ἀλλ' ὅδε Πλοῦτος.
Κραπέαν ἐχθρῶν λῆς; Πάρα Νίκα.
Αἰτεῖς γλυκερῶ πέρψιν βιότυ;
Πάντα μὶ ἀδέα, πάντα χαρᾶς πλέα
Ἄγε δίδωσι Θεὰ, πᾶσ' ἀδέσι

Τηλόθι

Τηλόθι πᾶν τ' ἀνιαρὸν ἀπώθῃ.
Θείας δ' εἰ δωρήμασι Σοφίας
Τὰν σὰν ἐπίδῃς εὐδαιμονίαν,
Νῶϊ πάντα μαθεῖν, ὅσα βυλήσῃ,
Σοὶ πάρα, κείνη τε διδάσκειν.
Νῦν δ' ὅπι τέτων αἱρεῖν ἐθέλῃς
Δώρεων, αἵρει γ'. Εἴτ' ἦ Σοφία,
Φίλος εἴτ' Ἄργυρος, ἢ γλυκυθύμα
Τέρψις Δαίμονος, ἢ μέγα σεμνὰ
Νίκα, πολύκλειτοί τε Θρίαμβοι·
Τάδε γὰρ φιλόφρων ἐκέλευσε Θεὸς,
Πάντοτε τὸν κατέχειν βίοτον,
Καὶ μὴ λήγειν στεφανοῦντα.

Εἶμι δ' ἐς Οὐρανὸν αὖτις ὑπέρτερον,
Εἶμ' ἐπομένων χορὸν Ἀγγελικὸν,
Τάξις ὅτῳ μοι Θεόθεν πέλει)
Δαίμονα γλυκερῶν φόδων ὕμνων
Εἰς πάντ' αἰῶν' ὀπιπλέειν.

ΠΛΟΥ-

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

Ὄυρανῦ πλάκας φαεννὰς, καὶ πύλας φωτὸς λιπὼν,
Χρυσέοις ὅπου τὸ Θεῖον πάντοτ' ᾤκισαι δόμοις,
Πλοῦτος ὧδε δεξίωμα καλὸν ἐν Βροτοῖς πάρα,
Καὶ, Τύραννε, σοῦ σε, κλεινὲ, κλεινὰ δῶρ' ἵκει φέρων·
Ἦν γὰρ ὀρθὴν, ὡς νομίζω, νῦν κεινῶν ἔσῃ κρείσσων,
Καὶ κατ' ἀξίαν νεμεῖς ἐν πᾶσ' ἐμοὶ σοφὸς εἶναι,
Ἦ ῥα χάρτ' εὐδαιμονιδεὶς τοῖς ἐμοῖς δωρήμασιν
Εὐτυχέστατος Βροτοῖσιν αὐτὸς ἐν πᾶσιν γένῃ,
Καὶ τυχὼν ὅσων θελήσεις τιμιος ζήσεις ἀεί.
Τίς Βροτῶν ὠλβίζετ', εἰ μὴ δῶρ' ὅτῳ παρῆν ἐμά;
Τίς κλυτὸν κατεῖχεν, εἰ μὴ πλούσιός ποτ' ὤν, κλεός;
Αὐτὸς εἰμι τῶν ἁπάντων αἴτιος μονώτατος,
Τοῖς ὅσ' ἀνδρείοις δοκεῖτα καλὰ, καὶ ζηπτέα.
Τίνα γὰρ ἄ γένοιτο, Πλοῦτος ἂν μέν ἦ ποτ' ἐυμαρής;
Εἰδὲ νῦν τὴν εὐπρέπειαν λαμπρὸς ἐνδύσῃ ἐμὴν,
Κοιρανεῖς τόσον σύγ' ἄλλως εὐτυχῶν ὑπερβαλεῖς,
Ἥλιος μέσην ὅσον τὴν ἐρανὸν τέμνων ὁδὸν,
Μείζοσ' αὐγαῖς Ἄργος κρύπτει, καὶ σελὰς περισκοτεῖ.

Οὐκ ἔγωγ' ὐυδαιμόνιζον Ἄβεαμον Θεῦ φίλον,
Κἄμελγον πλοῦτον δέδωκα, κ' ἔξοχον τιμῆς γέρας;
Οὐκ ἔγωγ' ἔθηκ' Ἰωβον εὐτυχέστατον Βροτῶν;
Νῦν δὲ τούτων, κλεινὲ Βασιλεῦ, σοι πέπρωται μείζονα·
Οὐδὲ γὰ σμικρὰ ποιμνῶν σοι δίδωμι κτήματα,
Οὐ Βοῶν ταπεινὸν ὄλβον, λιτὸν ὐδ' ἀρνῶν γέρας,
Ἀλλ' ὑπέρυθρός ἐστι χρυσὸς, καὶ πίσημος, κὴ βαρὺς,
Καὶ γλύκισον ὡς μέλι ὄψιν κλῆμ', ἐρασμιώτατον·
Τῷ σ', Ἄναξ, ὐυδαιμονίζω, κ' ὄλβιον καθίσαμαι.
Ξανθὸς ἤδη δέσποτην οἱ μέλδοκεῖ σ' Ὀφὶρ πάλαι,
Τέως θ' ἕως κόλπος ἀνόιγει χἠρόνησος Ἰνδικὴ,
Σφέτερον ὡς δέχοιτ' Ἄνακτα χρυσέοις ἀσπάσμασι.
Σὰ Τύρος γ' ἔσται, κ' Ἴραμον νῦν τίλος φέρονθ' ὁρῶ,
Πεάγμασ' ἔκοντ' ὀλβίοισι, κὴ θένει τῷ μείζονι.
Ἡ μὲν ἴσως σοι τὸ κῦδος, ἢ κλυτὴν Νίκην νέμει·
Ἡδονὴν ἄλλη δίδωσι, θυμὸν ἥδε τὸν σοφόν.
Ἀλλ' ὁμῶ τὰ πάντα χρυσὸς κεῖνα δωρεῖται μόνος.
Κεἴ τι κύδιμον, τὶ πρέπον, ἢ σοφόν τί γ' ἐξέφυ,
Δήποτ' ἐς' ἐμῶ τὰ δῶρα, κ' Ἀργύρω μόνω γόνος.
Καὶ γὰ ἀξίως ἅπαντα τ' ἀργύρῳ θ' ὑπήκοα.

Σ ο.

ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ἦ ῥ' ἀληθῶς σοι τὰ κλεινὰ δῶρ' ὑπηχνεῖσθαι δοκεῖς,
Χρυσείοις τε κτήμασιν πᾶν γένος ἐνεῖναι χαρμονᾶς.
Τίς δ' ἄρ', εἰ μὴ Πλοῦτος, ἡμῖν ἄπιστος κακῶν ἔφυ;
Τίς τόσον βροτοῖσιν ἄλγος, καὶ μέριμναν εἰσφέρει;
Οὐχὶ χρυσὸς ἐκδιδάσκει φῶρ' ἐὴν πονηρίαν,
Στήθεσ' ἐμπνέων τοιοῦτον ἐν ἀδεέσι τὸ σθένος,
Ὁπλίσας ξίφει τ' ἀπεῖ τὰς μιαφόνους χέρας;
Οὐ σύ, Πλοῦτε, καὶ σὺ κτέανα καλὰ καὐγαθ' ὡς καλεῖς,
Τλημόνως τὸ Δῶμ' Ἀχαιῶν δυσυχὲς διέφθαρες,
Λευσίμῳ τε συγκατίκτης τὼς φίλους πεπρώματι;
Οὐ Λεὼς πάλαι πονηρὸς, καὶ λελησμὼς ὑρανοῦ,
Ἀισχρὸν εἰς Μόχθου τύπωμα τὸν μέγαν Θεὸν ἔτραπεν,
Εἰκόνα χρυσέην τε τιμῶν, θεοσπιτνῶν τ' Ἀγάλματι;
Τοῖα δήποτ' ἐστὶ δῶρα, σὴ τοιαύτη χαρμονή:
Ἡδονὴν ὕπως ἀπᾶσαν, καὶ χάριν νέμων κυρεῖς.
Ὦ κακὸν σύ, Πλοῦτε, λαμπρὸν, ὦ καλὴ κακουργία,

Ὡς ἄρ' ὐ πάθος ὐδέν ἐστιν, ὅ τι ξυμφορᾶς βλάβος,
Οὐ σε, χρυσέ, δυσυχῆ τὴν αἰτίαν ὐχ ἕυρομεν.
Καλὰ δηλαδὴ φορτίνεις τοῖς Βροτῆς ἐδέσματα,
Ἀλλὰ δεῖν' ἄγκις ακρύπτει, λάνθανόν τ' ἔχει κακόν.
Ὡς Ὄφις καλὸς φρὸς ὄψιν, εἶδος αἰβλαβὴς δοκεῖ,
Κέντρ' ὅμως φέρει παιώλη, φάρμακόν τ' ὀλέθριον.
Τοῖσθ. ὧν ἆρ' ἦν ἔρωτος ἄξιος κυρεῖς ἐμοῦ;
Καμὲ τῶν ἄλλων φρόσικεν σε χαίρειν καταφρονεῖν,
Ὅς μόνον τρέφεις μέριμναν, φρυπίδας τ' ἐπαυξάνεις;
Ἀλλ' ἐγὼ μὲν ὐρανῷ νῦν φρόσφερων ἐυχὰς ἐμὰς,
Πλείον' ὐκ ἤπσ' ἀνίαν, κ' ἀλγέων μεῖζον βάρος,
Ἀλλὰ Θυμὸν ἥσυχόν τε, φάρμακόν τ' Ἀρχῆς κακῶν.

Ἐ Π Ω Δ Ι Κ Α.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η'.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

Ἀ Συχία Θυμοῦ χαριεστάτα,
Γένει Βροτείῳ φιλτάτα,
Στήθος γαλάνα παρατρομοῦσ',

Γενία

Γενέα γ' ἀληθῶς ὑρανία,
Κἀκεῖθι τραφεῖσ' εἰς αεὶ,
Σοῖς ὅπως δωρήμασι
Τὺς Θεῷ χαρέντας
Ἀν' σέψασα τυγχάνοις,
Πῦ δὴ πέφευγας ; πόιυ
Σμικρὸν Δόμον ταπεινὰ
Θεὰ ναίεις Πένητος ;
Τίνα μὲν σὺ χῶρον ὄλβιον
Φιλίας τᾶς σᾶς μεταδῦσα,
Ἐυτυχίᾳ τᾷ παντοίᾳ,
Παντοίᾳ νῦν ξενίζεις ;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Δόξα παὶν ζατῦσα παρυσίαν,
Ὁμιλίας σᾶς θ' ἁδυναὶν,
Τὰν ὅλαν ὑρευνᾷ κλέυς μεγάλυ,
Ἐπιμίας σφαιρὰν τε κλυτᾶς,
Μόχθον τε μάταιον πονεῖ.
Τᾶς Θαλάσσας κύματα
Σῦ χάριν μάλα δεινὰ

Βε-

Βερτοὶ πίμνουσιν Ἔμποροι·
Ἔνερθεν δὲ μὴ Κύμασιν,
Ἔνερθεν δὲ μὴ Θαλάσσᾳ
Σέ τᾷ δεινᾷ γ' ἐνεῖναι.
Πλεονεξία φιλάργυρος
Ἐν ἐοῖς σωροῖσί σ' ἰχνεύει,
Ἀλλὰ σὺ ζατρὸν φεύγεις,
Τῶν δ' σωρῶν ἔνοικος.

ἘΠΩΔΟΣ.

Οὐδὲν μήποτ' ὄλβιον,
Εὐτυχία τ' ἀλαθὴς,
Χλαμύσιν ἐν πορφυρέαις
Στολαῖσί τε λαμπτροις
Κυρίοις εὑρίσκεται.
Ἀλλ' αἱ μέλαιναι φρονπίδες,
Πικρά τε μέριμνα
Δόξᾳ κυδίστᾳ συμμιγεῖσα
Βασιλικὰν αἰεὶ
Εὐφροσύναν πικραίνει
Ποδὶ κηδοσύνῳ παρασειρος.

Ἐπ-

Ἐπιτιμία μεγίστα
Μέγιστον ἄλγος συντρέφει·
Ἀμετρός τ' ὐδὲν ἄλλο
Χρυσὸς ὑπάρχει,
Παντοίων εἰ μὴ κακῶν
Αἴτιός π, χὴ πρόφ.
Εἰ γὰ λαμπρόταῖ. μὴ ὄγ' ἔχῃ,
Κακὸν δέ τι σῆμα πίτυκται.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ὦ Βροτολοιγῶν Ἰασις ἀχῶν,
Θυμῷ πότνι' Ἐριάνα νοσερῷ,
Ναυαγῷ φρενὸς ἄσυχος ὁρμᾷ,
Βᾶθ' ἄγ', ἐμὰν νῦν βᾶδι ποτ' Αὐλάν.
Αν σὺ φανείης αὖθις τὰν Γᾶν
Πρόπρ. Παράδεισος μακαρίζει·
Σᾶς τε τυχόντες πάντες φιλίας
Σπίθεσιν ἐν ἑοῖς
Εὐδαιμονίαν καπίχυσιν.

NI-

ΝΙΚΗ.

ΙΑΜΒΟΙ ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΟΙ.

Ὄρθως, Ἄναξ, δῆτ' Ἀργύρᾳ δώεων ἄγαν γ' ἀ-
δώεων
Καζαφρονεῖς τε, χ' πόνων μαχητικῶν ἐραςὴς
Τιμῆς Θριαμβικῆς τε, τοῖς ἐμοῖς σε νῦν φυλάτ[τ]ειν.
Σὲ μὴν γὸ αὐτὸν αὐτὶκ' ἔν τ' ὠμοῖς Πατρὸς νόμοισι
Δεῖ πωλοδαμνεῖν, χ' φύσιν τρέφειν ὅμως κραταίαν·
Δειναῖσιν ὅςις ἐν μάχαις Ἐχθρῶν ἀεὶ κρατήσας
Τιμῆς μεγίσης, κ' ἐξόχω κλέος τυχὼν ἐνέγκῃ.
Ὡς ἡδὺ δῆτα τραύμασίν γ' ἐρυθριᾷν καλοῖσι
Τοῖς σφαδίοις, κ' Ἐχθρῶν ἰδεῖν ςρατὸν μαθ' αἷμα
πώδη
Ὑπό σε φοβουμένων, βίας θ' ὑπὸ τῆς σῆς δαμέντων
Ὡς ἡδὺ Νικητὴν ὄχει λαμπρῶς Θριαμβικῷ σε
Ἐπεμβεβῶτα συζύγοις διφρηλατεῖν Ἄναξιν·
Ἀγαλλιωμένη δὲ νῦν τὸ πλῆθος εἰδὲ Λαὸς,
Ἡθροισμένον δῆμόν τε σοῖς ἀμφίῤῥυτον τεύχεσιν·
Ὡς ἥδεται, χ' τέρπεται, χ' βάλλεται χορεύσας

Ὑφ'

Ὑφ' ἡδονῆς, ἀσπάζε͡ται πόση τε χαρμονὴ σε
Σωτῆρ' ἐὸν, νικωμένων νοσεῦντ' ὄπαδ' ἀπ' Ἐλλήνων,
Ὑπερφέρονων τε Κοιρανων μάχῃ δηλάσαντ' ἀπειλάς.
Ὧδ' ἔκκειτ͡αι χρεὼ τὸν σὸν κλέ͡ος κωμεῖ μελῳδῶν,
Ἀρετῇ κλυτῇ τ' ἐγκωμίοις ἐν ἐρανοῖς πάσιν.
Ὧδ' ἄλλ͡α αὖτ' ἀγώγιμον τορεύε͡ται μέταλλον,
Λιθίνοις τε σὺν τὸ κῦδ͡ος ἐν χαράγμασ' ἐγγράπτ͡ει
Εἰδὼς ὁ Τεχνίτης, τεὸς μάλ͡α ζηλήσας ἐπαίνους.
Τοιάδ' ἀληθὴς ἡδονὴ πέλει, χαρά τ' Ἀνάκτων·
Τοιαῦτα Νίκης δῶρα, τᾶτ' ἀρχῶ ἔχειν ὑπάρχει.
Οὕτως ἔγωγ' εὐδαίμονάς γ' ἔθηκα τὰς στρατηγὰς,
Φοβερμούς τ' ἐς δειλίαν ἐχθρὰς, φυγήν τ' ἔτρεψα.
Οὕτω πάλαι τιμῆς, κλέους τ' αἰωνίου τυχόντες,
Τεχνῶν μάλ' εἰδότες μάχης θαύλοντες ἠυτύχηϛ.
Μωσῆς ἐὴν δόξαν κλυτὰς δώροις ἐμοῖς ὀφείλῃ,
Ἀπ' ἐμοῦ τ' ἄρ' εἴληφεν μάνης νικηφόρους ἐπαίνους.
Ἐγὼ στρατεύματ' Ὠγίου ἀνόσιά γ' αἱματηρὰ,
Ἐγὼ γιγαντώδεις Σεὼν ἀνέτραπον φάλαγγας,
Αὐτὰς δ' ἑλώριον φίλην Γυφὶν βόρεις ἔτευξα.
Κῦδος τοιόκλυτόν γ' ἐγὼν ὁμῶς ἔδωκ' Ἰησοῖ,
Γαβαῶν ὅταν ἵππερ Ἡλιόν γ' ἐφιστάναι κελεύσαι

Φάεσγξιν Αἰαλωνικῆς κατῆχε τὴ Σελήνῃ.
Νῶῖ ἐισόεσα ὴ πατεικῆς ἀοίδιμ' ἔργα ῥώμης,
Δαβίδ Θ. τε κῶδ Θ. ἔξοχον, τιμῶ τε παμμεγίστῳ,
Ης αἰτία πάσης ἐγὼν ὐνεσάτη κατίσῳ.
Νεῃμίας ἔτ' ἀδενὴς δῆνεῦ βίαν Λέοντ Θ.
Ἐδάμασεν, ἠδ' ὀλεθρίαν Ἄρκῖν μενέντ Θ. ἰσχύν·
Καὶ παῦτα μῖ Ποιμῶ ἔτ' ὢν, κὴ μῆλ' ἄγεσις νομδύων.
Λεὼν ἔπειθ' Ἑβεσαϊκῶν καθίσα ὴ Ποιμήν.
Ὡς ἦν Πατὴρ γένοι', Ἄναξ, κ' ἐκ ἂν κακὸς γένοιο,
Βέλῃ δ' ὁμῶς κρατεῖν γε, ξυὼ Θεῷ τ' ἀεὶ κρατήσεις.

Σ Ο Λ Ο Μ Ω Ν.

Τοιαῦτ' ἄρ' ἦν δωρήμαθ' ἃ' οἷοις θέλεις μ' ἀ-
ρέσκειν,
Μέγαν τιθεῖσα Κοίρανον, νικηφόρον τ' Ἄνακτα;
Τί κῶδιμ Θ. δ' ἄρ' ἐς' Ἄναξ, εἰ μὴ βροτὸς μέρμναν
Φέρειν ἀναδραθεὶς κακὴν, ἠδ' ὄχλῳ ἀνίαν;
Πεφασμέν Θ. γ' ἐν μυρίοις ὅταν βίβησιν ὅπλοις,
Τὸς μυρίους φοβέμν Θ. σοφὸς ὅδ' ἐξ ἔθρὸς.
Νοσεῖ ὄ, φῆς σὺ, κοσμίοις ὠφίλεπ Θ. ἐν Δάφναισιν,

Ὄχλ Θ.

Οχλ. Πολιτ. ἀθρόϑ. κλεινόν τ' Ὄγκμα βείϑ',
Δίφεοις δ' ἔπον) χρυσέοις Ἥρως αἰχμάλωτοι.
Ὄδε τί Θεράμβ. ; ἀφεόνων μανία μόνη Πολιτ.
Κενὴ Λεὼ κραυγή τε, καὶ Δήμου βοὴ ματαία.
Ὁ Δέσμι. νῦν ἱστορεῖ ὃν παῖσμα πομδάκρυτον·
Κραπ. Ἄναξ τάχ' αὖριον κλαύσῃ τὸ παῖσμ' ὄμβιον.
Σύλλι θ' ὁμῶς, τὰ Κοιρανέων τροπαῖά θ' αἱματώδη
Δεικνύσι δυσυχῆ τύχῃ νικωμένων Τυράννων,
Ἧς αὐτὸς ὁ νικηφ. Ἄναξ, γέν. ἔϑ' ἑὸν γ' ἄμβιορ.
Ἦρ' ὀχὶ δειναῖς μωρίαις Ἥρωας ἐν μάχαισι
Κλαίει πανόντας, ἐν κακῇ συγκεμένους ἀμίλλῃ
Χαρίεν δ' ἕλωρ Γυπαέτων, φίλον Κυνῶν τ' ἔδεσμα ;
Οὐ τὸν Δάφνιν, ὃν νεῶ ἔχει πρεσβευτὴς, δακρύει
Λυδρῷ μὲ Αἰχμητῇ τε, καὶ χλεῶν γραῖσιν ὑγρὰν ;
Τίν' ἕν σὰ, Νίκη, μοι φέρει δωρήματ' ὠφελείαν ;
Ποία πάρεσιν, ὀχ ὁρῶ, σοῖς ἡδονὴ Θεράμβοις.
Ἄλλος σύ γ' ἔν τοῖς χερλίοις εὐδαιμόνιζ' ἐπαίνοις,
Ἐλθεῖν τε δὸς κρατεῖν ἑῶν πολέμοισιν εὐτυχοῦντας·
Ἐμοὶ δ' δόξ' εἰρωνική, κ' ἀναίμακτός γ' ἀρέσκει,
Ἀπλῆς φόνων ἥτις τε, κ' ὁ Ζαγαῖς ἐρυθριῶσα
Πᾶν ὄλβιον, κἀγὼ δ' ἑοῖς φίλη δίδωσ' ἑορταῖς.

Ἐ Π Ω Δ Ι Κ Α.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η'.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

Ὦ Πόλεμ' ὦ πολύμηθε,
Δυσέριστον αἷμα φυσῶν,
Τί ποθ' ὅτωσὶ φόνοισι
Καὶ θανάτῳ κατέχῃ;
Τίπε τόσον σὺ' ἐν ὀδυρμοῖς,
Γοαῖς τε, θρῳωμένων τ'
Ἰαλέμοις, Ἰαλέμοις
Χθονεπὰν χαίρεις θαρμοναὶν
Τερπναῖς παράμουσος ἑορταῖς;
Ὡς ἀπάτωρ πολύς
Πατὴρ, Νυμφά τ' ἄνυμφος,
Κακίᾳ τᾷ σᾷ θανόντας
Γοεροῖς ὀλολυγμοῖς
Ἐπικλαίοντες συῤῥόους,

Σοῖς

Σοῖς ἐπῳδωνταί γ' ἔργοις,
Τέχναις τε δυσὸς αἰσίμαις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ'.

Οὐ χαλέπον τί ποθ' ἕυρον
Χθονεπαῖσιν ἐν μάχαισι,
Βορτολοιγοῖς ἔν θ' ἁμίλλαις
Τῷ φοβερῷ πολέμῳ,
Λυγρὸς ὅπως γε δριάμβυς
Ἀχὶ Φόνῳ πλάμθνας,
Καὶ χαυλίων ὑφ' ἁδονᾶς
Θαναΐῳ συγνὸν μεσδιᾷ,
Καὶ δὴ μῦ' μόχθον ἁπάντων
Κέρδῳ ἔχὶ μόνῳ·
Μάχας παὶν ὠφέλειαν
Καπέχὶ θ' Ἅδης δυσελκῦς,
Φόνον ὃς, νέκυάς τε
Θοάζων ἱπτείαις ὕπερ
Ἀῖς ἄγαν χαίρει λείαις,
Καὶ τῷ Βρότῳ μελδύσκει.

ΕΠΩ-

Ἐ Π Ω Δ Ο Σ.

Ἄγ' ἴθι, Εἰρήνα βαθύπλουτε,
Καὶ χαρίεσσα πάντων μακάρων,
Ἄγ' Ἄνακτί σε ξατῆντι
Πρόφρων ξυνείης,
Καὶ μετά σε ναίοιτο
Τὸ λειπόμβιον βιοτᾶς.
Ἴθι μοι, πότνια, πόλιν τάνδε,
Καμμᾶς, Ἄναξ', ἐν Αὐλαῖς
Ἐμὲ δῆτα πλαῖδι
Σὰν χαρίεσσαν φερϊδεῖν ὥραν,
Καὶ χαρίτων τ' ἀχύεν
Δόμοις ἐν ἐμοῖς ἀοιδῶν.
Ὤδε, πότνιά, γ' ὧδε τὸν
Ἀμπετάσασα βόρυχον,
Τὸν ἰμερόεντ' ὕμνον ἔπαδε,
Τὰν χαρίεσσαν μέλπε μοῖσαν,
Ἐν ᾇ χαίρεις χαροποιοί.
Εἶρ', Ἄναξ', ἀπείρ' ἀπ' ἀρχᾶς
Τᾶς ἐμᾶς ἐλθὲν ὁρμαγδόν,

Ὁμαδόν

Ὁμαδόν τε τ' πολέμιον,
Σολομῶντ' ἐάσας
Σῶν μέτοχον δωρημάτων,
Διάγειν τ' βίοτον,
Μάχας ἁπάσας ἀτελῆ,
Τᾶς μαινομένας τ' Ἐριδος.
Θηκτῷ περπομένας σιδήρῳ.

Η Δ Ο Ν Η.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΙΚΑ.

Ἐπειή σοι ἔστι Πλοῦτος,
Ἐρυθρὸν τε κτῆμα χρυσοῦ,
Τά τ' ἐκεῖνα δῶρ' ἀρέσκει·
Ἐπειή σοι ἔξι σεμνῆς
Ἀπόβλητα δῶρα Νίκης,
Καλὸς ὑδὶ ἐν αἰματηρῖς
Ἐθέλεις δίφροισι λάμπειν·
Ἄγ' ἐμῆσιν ὕν, Τύραννε,
Ἀποδὺς σε νωῒ πίχνησι

Γλυκερῷ

Γλυκερῆ κραδίην δίωκε
Βιότοιο τερπνότητα,
Μελέτω ἢ τοῖς θέλουσιν
Ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
Ἄπαν ἡδύ σοι δίδωμι
Στυγερῆ ξένον φόνοιο,
Στυγερῆς μάχης ἄμοιρον.
Ἄγε δῆτα δεινὸν ἄλγος
Περπέων λιπὼν μερεμνῶν,
Λάβε χαρμονῆς ἀπάσης
Χαρίεντα, τερπνὰ δῶρα.
Τί ῥ' ἀνώφελές γ' ἔτ', ὦ ναξ,
Λεβάνῃ κραδίης ἐν ὕλαις
Κίδρινον ξύλον σέσηπε ;
Στέγος ἔτι σὺν τέχνῃσι
Γλυφέος σοφοῖο κλειναῖς
Πολυδαίδαλον πυκάζει ;
Τί Πάρος ῥα γῆς ἔνερθεν
Ἔτι κρύπτει τὰ δῶρα ;
Ἔτι Λαΐνον Λίβυσσα
Κατέχει τε γᾶα πλῶτον,

Σὸς

Σὸς ὅτ' ἐνδεὴς γᾶ σηλῶν
Δόμ⊖. ἔξι μαρμάρεων;

Σ Ο Λ Ο Μ Ω Ν.

Ἴθι δὴ τοιαῦτα δῶρα
Ἑπέρσισι δὸς βερτοῖσιν,
Ἵν' ἐν τῇ χλιδῇ τοιαύτῃ
Μαχέρις' Ἀνακῖλας ἄλλους.
Βαρὺ δῆτ' αἰεὶ μεγίστης
Ἀχ⊖. ἐς' ἔνοικον Αὐλῆς,
Στέγασ' ἔν τι χρυσέοισι
Βασιλοῦτάτῳ Δόρῳ
Ἅμ' ὀπαδὸς ἔσα πιστὴ
Ὀδύνη κακὴ ποτᾶ⊖.
Διὰ νύκτα γὸ μελαίνῳ
Ἁλιπορφύροις Τύραννο⊖.
Ἐπικείμυο⊖. Τάπησιν,
Ὑπὸ φρεντίδων ἀχρυπνεῖ·
Φρενὸς ἡσύχῳ τι πέρψιν

E Λειχέων

Λεχέων τε, καὶ τραπεζῶν
Ἀποθρᾶσαν ἠδὲ μάρπει.

Ἡ Δ Ο Ν Η.

ΑΓΕ δῆτα, Κοίρανε, Αὐλῶν
Μεγαλειότητι κλεινῶν,
Ἄγε, Βαρβίτοιο τερπνῷ
Ἀναθεὶς λιγεῖαν ὀμφὴν,
Φιλοπαίγμονος νοσούσης
Σκέδασον φρενὸς μερίμνας.
Ἐνθέλοις μόνον, καὶ ἡ τε
Λιγυρῆς Λύρης ἀοιδὴ,
Κιθάρης τ' ἄρ' ἐπαχορδὸν
Χαρίεν μελίσμα, λυγρὴ
Φρενί γ' ἡδονὴν ἐποίσει.
Γλυκεροῖς σ' ἔωθεν ὕμνοις
Χορὸς ἡλὺς ἐξαγείρας,
Νέον ἦμαρ ὀξόχησιν
Ἀναμέλψεται γ' ἐν ᾠδαῖς.
Μεσονυκτίαις δ' ἐν ὥραις

Σοφὶς

Σοφὸς ἄυλις αὖ Μελῳδὸς
Ἄγαν ἡσύχι' ἐπᾴσει
Χαρίεν τὸ δῶρον ὕπνῳ,
Χαρίεντα δῶρα Νυκτός.

Δύναμις Λύρης κραταιὴ
Ἀγελωτάτοιο δεινὸν
Μένθ. ἡμεροῖ Λέοντθ.,
Λύκον ἡμεροῖ μανέντα,
Ὅταν ἥσυχος σοφοῖο
Ποσὶ θρασπτνῶν Μελῳδῶ
Γλυκέων μελῶν ἀκούει.
Πάλαι ὡς μανεὶς ὁ Σαῦλος
Πατρικῆς Λύρης ἀκούσας
Χλεπὴν ἀφῆκ' ἀνίλυ,
Δαβίδθ. κακός τε δαίμων
Κιθάρης χλυῆς ἀοιδαῖς
Δωματωτάτην εἶχεν.

Ἐπ ἁρμονῆς, ἄγ', ἄλλης
Ἐπέας ὃ πρπνότηθ.

Μέτοχόν σε νωῖ τίθημι·
Ἔπι σοι πάρεσιν, ὦ ναξ,
Ἱλαρῷ πεῖν ἀμυσὶ,
Ἔτ' ἄχθ. πάρεσιν Οἴνῳ
Σκεδάσαι, πικρὸν τ' ἀνίαν.
Ὅτε γὰ πίῃς τ' Οἶνον
Ἀπερίπλε) μερίμνη,
Τὸ δ' ἄχθ. πέφυγε μηδὲν
Ἀνεμοτρόφῳ θυέλλῃ.
Ῥόδων ἔν τὸ κομίφυλλον
Κορζάφοισιν ἁρμόσας σοῖς,
Μεμυρισμένῳ τ' ἀκεάτοις
Φρένα πέπτε τοῖς Κυπέλλοις.
Ἐμοὶ ἔν πιθῶ, Τύρδνε,
Σέ τ' ἐμοῖς ἴαινε δώροις,
Δι' ἐμοῦ γὰρ οὐκ ἀνίη,
Δι' ἐμοῦ γὰρ ὐ μερίμνη,
Δι' ἐμοῦ φρενὸς θυέλλη
Ἀπαλυύε) γαλήνῃ.

ΣΟΛΟΜΩΝ.

Τᾶδε Κοιρανοισιν ἄλλοις
Δὸς, Ἄναστα, φᾶυλα δῶρα,
Σολομών τ' ἄρ', ἴοδι, τοίης
Ἀδολεσχίας, χαρᾶς τε
Ὑπερπτικὸς ματαίης,
Σέ τι, χὠ σὰ δῶρ' ἄπρπνα
Ἀποβάλλεται Νότοιο
Ἐς ἀλικτύπυς ἀήτας.
Τί κενὸν Λύρης μέλισμα,
Τί παὶ δωωῶντ' ἀοιδαί,
Ὅτ' ἔσω μελῶν μέλαιναι
Βοόωσιν αἱ μέριμναι;
Τί ὄ τε πεῖν χρέος μοι;
Τί τόσον τὸν Οἶνον αἰνεῖς;
Πλέον ἦν δοκεῖς ἔρωτος
Ἐμῷ ἄξιον Κύπελλον,
Ὃ μέθυ Βροτοῖς ἄφροντιν
Φέρον ὐνάσει μερίμνων;

Ὃ πιὼν

Ὁ πὼν δ' ὅπως ἀνίης
Βαρυπενθέϊ βίαιον
Ἐπικυφίσῃ τάχ' ἄλθος,
Ὀδυπήφατόν τ' ἐν Οἴνῳ
Δώσαμεν δοκῶν ὀρέξαι,
Περπέρῃ δύσιζον ἄλγος
Μόνον ἀυξάνει πόνοιο.
Ἔπ μωρί' ἄλλα πλήρης
Κακᾷ φερσιθὲς Κυπέλλῳ,
Ἃ γλύκιζον ἄλγεσ' Οἶνον
Ἐχεπδυκέσιν πικραίνει·
Ἔπ φερσιθὲς τὸ μνῆμα
Διὰ πώμαλος ταρᾳχθὲν,
Ὄχνον ἠδὲ τὸν πονηρὸν,
Βεαδυπῆτα πλώ τ' ἄφρακτον,
Κυάνθοισι λανθάνοντα,
Θανάτῳ δ' ὑπηρετοῦντα.

ΧΟΡΟΣ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ὦ Ὑγίεια, γόνος Οὐρανίου,
Ἀγαλδὸν πολυπέρτατον,
Γέρας μάλ' ὑπερτίμιον,
Σᾷ δηλαδὴ πρυσίᾳ
Πλῶτος ὐδαμῶς ἄμεγος,
Τρυφά τε χαλεπάτα
Ἀζάλανος, ὐ σεμνοτάτας
Τιμά τε, χὴ κλέος
Ἰσοφαρίζει Νίκας.
Σὲ μάτην, σὺ θεοσδοκῶν
Λέχεσιν ἐν μαλακωτάτοις
Τύραννος νοσώδης
Στεναχόμενος ὄπκεῖται,
Ἐν δὲ Σὺ μειδήμα
Λαμπρότατά τε Σεμνότης,
Νίκας τε πᾶσ' ὐτυχία
Ἀδωνάζει περιαδῆς.

Ὦ

Ω μάκαιρα Ὑγίεια,
Θέαμα κάλλιστον βίω,
Ἃς ἔνεκεν φιλίᾳ μορφᾷς,
Ἃ παρειαῖς ἐν ἐρασμιωτάταις
Ὀρθρινῶν Ἥβης ἐρυθημάτων
Πολὺ χρείοσσον ἐπαυγάζει,
Τίς ποτ' ἐ Τύραννος
Διάδημ' ἐκέσι
Θρόνον τ' ἀπολίποι ;
Τίς ἐκ ἀπ' Αὐλᾶς ὠδινλυτὸς
Ἀναχωρεῖτο Κόιρανος,
Εἰ Καλύβαις ἐν ταπειναῖς
Τᾶς σᾶς τύχοιθ' ὁμιλίας,
Σύ τε οἱ σοφέων
Σωίοισος εἶης ;
Τοῖον ὅπ' φρένα βάλλεις
Καρπόν τ' ἀθάνατον,
Τόια τε σοῖς δωρήμασι
Τέθηλεν εὐτυχία,
Ἔαρ τε λάμπει χαρίτων.
Σέθεν δ' ἄνευθ', Ἄναξα,

Παμ-

Παμμήτειρα, παγκάλα,
Οὐδεὶς ἔποτ' ὤλβιος,
Οὐδεὶς ὐδαίμων πέλει.

Η Δ Ο Ν Η.

Ἆρ' ἐστὶν ἔν, Τύραννε,
Δώρων ἐμοὶ ἀρέσκει ;
Πᾶσάν τε τερπνότητα
Τῆς καρδίης ἀπώθης ;
Καινὰς ὅ μηχθμάς σοι
Ἤδη 'πὶ τοῖς φρασίσω,
Κέφας τέ σοι μερίμνας
Στήθεσι φρασπένσα
Ἀναγκάσω φιλῆσαι.
Ἄγ' ἔν, Ἔρως, οἶσὸν
Ἅμα γλυκὺν, πικρόν τε
Ἐς καρδίαν Ἀνακτος.
Ἐφῆς, φιλεῖν ἐ φεῖδε·
Πόθος τ' ἔσω μελῶν οἱ

Ὁ θελξίφρων πτεροῖσι
Λεπτοῖσι χαργυγίζοι.
Ἴτ' εὐθέως ἕτοιμοι
Ἴτ', ἐγκονεῖτε, Δῦλοι,
Δμῳαί, τ' Νυμφίοιο
Ἑσθ. τορεῖτε λέκτρα
Ἐρωτικῷ γ' Ἀνακτι.
Ἐγὼ δ' ἄγουσα Νύμφην
Καλὴν, θέλουσαν ἤδη,
Χρυσέης μετ' Ἀφροδίτης
Ἥδισά σ' ἐκδιδάξω
Παίζειν, φιλεῖν, χορδίειν.
Οὐ μὴ τὸν Σίδηρ.
Τὸν καρδίαν ἔφαξεν,
Ὡς' ἐκφυγεῖν Ἔρωτ.
Τὰ παγκρατῆ βέλεμνα·
Οὐ χαλκέων, Τύραννε,
Πλουσιλίην νομίζων
Σακεσφόρ. βαδίζεις,
Σὺ' ὡς' ἀντίσωτ.

Κάλλυς

Κάλλος ἄπρωτον ἔῃ.
Ὅμως τί σοι Σίδηρος,
Τί χαλκὸς οὐ δύνῃ,
Ὅτ' ἔπις ἐλθεὸς Ἥρως,
Οὔτι Στεάτοδμά γ' ἐλθὸν
Ἐναντίον μάχῃ,
Καλῆς δ' ἄρ' ὄμμα Νύμφης
Τὴν ἀγραπὴν ἐφῆσιν ;
Ἡ γυμνότης γὰ ἀντὶ
Πανοπλίης ἅπάσης
Νικᾷν κεράτισον οἶδεν.

Ἄγ' ἴν, Ἄναξ, ἄκυε
Δώρων ἐμῶν ἀριθμόν,
Ἄκυε ὅσυς τύχιμι
Σοὶ φερσφέρυσ' ἐρωτας·
Νύμφαι γὰ ἐξ ἁπάσης
Οἰκυμένης φίλημα
Ἤξυσι σὸν ποθοῦσαι.
Ὅσαι καλαὶ Γυναῖκες

Χρυσορρόου παρ' ὄχθας
Χορὸς ἄγυσι πεπνὺς·
Ὅσαι κλυτῆς γελῶσαι
Δόμοις ἐν ἀφνέοισι
Σκιρτῶσι τῆς Δαμασκοῦ,
Σὴν ξαρμονίῃ ἐερανναὶ
Ἀεί ποτ' ἀυξάνουσαι,
Λυγρῆς ἄτερπτον Ἀρχῆς
Συγκυφιοῦσιν ἄλγος.
Τὴν Βηρυτὸν, Τύρον τε,
Πάφον τε, καὶ Κυθήρων,
Κύπρον τε, Καρίην τε,
Σιδωνίδος τε γαίης
Λείψουσι τὰς Πόλιας
Παῖδες κοῦραι, γλυκεῖαι,
Ἵν' Ἀρχὴν Ἰσραὴλ
Θέλξωσιν ἀγκάλαισι,
Τεοῖσί τ' ἐν λέχεσιν
Ἔρως ἐπορκώσῃ.

ΣΟΛΟΜΩΝ.

Μάτην, γύαι ματαῖα,
Τοιῦσδε περισφέρεις μοι
Λήρους, φλυαρίας τι,
Ὃ γὰρ σὺ φῂς σιδήρῳ
Ὁπλίζειν τόδ' ἦτορ,
Διχηλίων τ' ἐρώτων
Σκληρύνειν μέσοισιν
Ἀτρώτων ἐν βέλεσιν.
Ἐγὼν Ἑβραϊκῆσιν
Ἐφιζάνων θρόνοισι,
Τὴν βαρβάρῳ φιλήσω,
Τὴν δυλίῳ γυναῖκα;
Ἐγὼ κόμης ἀφήσω
Τῆς παγκρατῆς ἐπάνης,
Κάλλος τ' ἄφρων ἐάσω
Σκηπτοῦχον ἔνθαδ' ἄρχειν,
Ἡτῆμυθμὸς τ' ἐρώτων
Τῆς Καρδίης ἀνάσσειν;

Ὄφιν

Ὄφιν λαβὼν πέλωρον
Ταῖς τ' ὠλένῃσι θάλπων,
Τάχ' ἀβλαβὴς γένοιτ' ἄν.
Δειναὶ δ' ὅτῳ Γυναῖκες
Κώνειον ἐμβάλωσι
Πικρὸν, κακὸν, πανώλες,
Μοῖραν τρέφει οὐ' Ἀνὴρ
Ὁ δύσμορος, τάλας τε
Πικρὴν, κακὴν, ἄφευκτον.
Ἀρ' ἡ Γυνὴ χόλοιο
Ὀργὴν ἐνῶρσε θείη
Κήποισιν εἰν Ἐδήνῃ,
Χ' ἁπᾶσιν ἐν Βοτοῖσιν
Ἀένναόν τ' ἄλγος,
Ἀεννάῳ μερίμνῃ
Ἔσπειρε καὶφύτδυσεν ;
Ἆρ' ἡ Γυνὴ κρατοῦντος
Σαμοῦντος, ἀλκίμοιο,
Καρηκομῶσαν ἰχὼν
Ἔκειρε καὶξέλυσεν ;
Ἐρρώσατ' ὦν, Ἔρωτες,

Ἐρρώ-

Ἐρρώσατ', ὦ γυναῖκες,
Ἅπαντα γὰρ τοιαῦτα
Μάταιά μοι δοκοῦσι.
Σὺ δ', ὦ σοφὸς Μελῳδὸς,
Ἰρὴν πλοῶν ἀοιδὴν
Σύγχαιρε, καὶ χόρδευε·
Σύ γ' ἐξόχως θριάμβου
Νικῶντος ὦδὴ' ἄειδε,
Τῆς Ἡδονῆς ἄειδε
Νικωμένης ὄνειδος.

ΧΟΡΟΣ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ὦ Ἔρως ἀκλεέστατε,
Ἀρετῶς πᾶς θρασυκαρδίας
Πάθος μαλθακῶδες·
Ἄδυ, χαλέπον, φίλπαιστον,
Σοῦ τοῦδ' ἀπὸ Κοιράνου
Ἡττωμένου πυθέσθαι.

Ἐν

Ἐν γὰ Παρθένων φοβεροῖς
Παννυκτίοις μειδήμασι
Πολλαὶ δεινῶν ἀγκλαὶ
Ὀφίων ἐπιστομίουσιν,
Οἵπινες λαμπραῖσιν ἐν παρειαῖς
Κακὸν ἐπιμίσγονται φάρμακον,
Βροτοῖσιν ἀφρονοῦσι
Ἄχθ. τε, μοῖράν τε
Θανασίμαν πέπονται.
Ἐξ ὀμμάτων ὀλεθρίαις
Ἀφιεῖσι Παῖδες ἀστραπαῖς,
Βασιλίσκων ὀξυδερκέων ὄμμιγι,
Χθονεπάλς τε σφετέρων
Ἑρπετῶν δυσυχίαις
Ἀπινέες πέρπουσ.
Φασὶν γὰ ταὶς Ἔρωτος
Μερίμναις ἀμερίμνως,
Ἄλγ. τ' ἀνάλγητον εἶναι.
Τίς δ' ἄρα χαρμονᾶς
Τινὸς νομίζει
Ἱερεῖον λαγχάνειν,

Ὅτι

Ὅπ χρυσοῖς στεφανίσκοις
Κοσμέμβιον ὀκλάμπῃ,
Ῥόδοις τε κὠγιφύλλοις
Ἀμφικυκλεῖται Κερταφὲς,
Τόσῃ τε σεμνότητι
Πρὸς βωμὸν μεγαλαύχεον
Σφάζεται τε, κὴ ῥαχίζεῃ;

Σ Ο Φ Ι Α.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

Ὦ Χαῖρ', Ἄναξ, ὅστις καινῶν φλυαρίων,
Κένων τε φαυλότητος ἐυ καταφρονῶν,
Σοφίαι ἐπ' ἀρχῆς πρόσθυκεῖς μεῖζον κλέος,
Χαρείσας τ' ἐμῶν ζητεῖς κἀγὰς δώρημάτων.
Ἐγὼ γὰρ ἔχω χρυσὸν, ἐ τυφῆς φέρω
Δῶρον καταίας, ἧς ἔρως ἀνωφελὴς,
Πόθος τ' ὀλέθριος. Πάρες' ἀρχὴ δέ μοι
Μᾶλλον βεβαία, δύναμιν ἀσφαλεστέραν
Φρονίμων ἔστι δυμῶν τε, κὴ σπουδῶν ἔχω.

Εἰ δ' αὖ θέλεις σὺ μᾶλλον Ἡδυπᾶς χαρὰν,
Εἰ μᾶλλον Ἀργύρυ τὰ δῶρα φιλτάτυ,
Κείνοις, Ἄναξ, ἔπυ γε, σοί τ πλυσία
Τραπεζα κείσθω, καὶ πολυρρύτω βίω.
Παρ' ἐμοὶ γὰ Ψυχῆς ὄζει πλοῦτος, καὶ φρενὸς
Βόσκημα· ταύτης δ' οὐκ ἐγὼ πευφῆς τυχεῖν,
Οὐδ' ἂν σὺ, σώφρων ὢν ποτ'· Ἀντὶ γὰρ σ', Ἄναξ,
Πάντων ἄριστον Ἀνδρα κεκλῆσθε, καλῇ
Μαλακός τ καὶ φιλήδονος, κ' ἔργοις κακοῖς
Θανόντα Πατρα, καὶ γένος καταιχυνεῖς.
Καί τις πικρὸν φρόσφθεγμα Δημητρὸς ἐρεῖ,
Λόγοις ἰάπτων· ἴδετε τ Δαεδίδος γόνον,
Μέγιστον ὅστις πρώτος ἴσχυσεν Λεώ,
Οἷόν γ' ὄνειδος ἀνθ' ὅσα ζήλα πρέφει.
Οὐκοῦν ἄκος τ' ὁποῖά σοι δωρήματα
Ἐγὼ δίδωμι, μάνθαν' οἷα σοι Θεαὶ
Ἐξ Οὐρανοῦ πάρεσι, καὶ πρυόλβιον
Φιλίας λαχόντα τῆς ἐμῆς, καθίσατε.
Ἐξῆλθον ἐκ σώματος Θεοῦ πρυπερτάτυ,
Ἐκάλυψ' ἅπασαν ἔυδ' Ὁμίχλη τ ἀθόνα,
Ἐγὼ διεμέτρεον τ αἰπὺν Οὐρανὸν,

Βάθος.

Βάθος τ' Ἀβύσσων ὀνεπάτην καπώπατον.
Λεβάνε κατ' ἄκρα Κέδρος ὡς θάλλει καλή,
Γλυκερά θ' οἵα χαλβάνη τε, καὶ Στύραξ
Ἔπλησα πᾶσαν Γῆν ἐμῆς ὀυοσμίας·
Ὡς Ἀμπελος χαρίεσσ' ἐβλάστησα, κλυτῇ
Ἡνθιζον ὀυκλείᾳ τε, καὶ πλέτυ βάρει,
Ἐμῶν τε καρπὸς Δόξα, καὶ Τιμὴ κλάδων.
Ὦ πάντες οἱ ποθοῦντες ὡς ἐμ' ἥκετε,
Ὑμᾶς τ' ἐμοῖς καρποῖσιν ἐμπλησώσατε,
Μέλιτος γὰρ ἀυδὴ τυγχάνει γλυκίων ἐμοῦ,
Χαριεστέρα τε γλῶσσα Κηρίων πέλει.
Ἀτμὶς μέν εἰμι τῆς δυναμέως τοῦ Θεοῦ,
Δόξης ἀπορροία τε τῆς τοῦ Παγκρατοῦς.
Ἐγὼ δ' ἄρ' ὑπερτέρα τοῦ Ἡλίου,
Ὑπὲρ θ' ἁπᾶσαν Ἀστέρων θέσιν κυρῶ·
Νὺξ ταῦτα γάρ ποτ' ὄψι διαδεδεγμένη,
Σοφίαι ἢ Κακία μηδαμῶς καπιχύει.
Ὅσ' ἐστὶ κρυπτὰ, καὶ φθορῆ κλυτὰ γ' ἐμοῦ
Ἔγνω φρόνησις. Εὖ κἀτοιδὲ τέκνα,
Φύσιν τε Δένδρων, ἧν τὸ ποικίλον γένος
Ἀνθῶν ποιῶν τε, ὅσ' ἐς' ἀπ' αἰπείας Κέδρου

Λεβάνυ κατ' ἄκρον, ἔς' ἀνωφελὲς Βρύον
Τεῖχός γ' ἐπάνδιζόν τι, χὴ δόμυς ἄκρυς.
Τὶ Καπεύυ βεστολογὸν ὀργὼ ἀυξάνει,
Ἵππυ μαλάσσει· † μὴ ἐντιθὲν Βεστοῖς
Δεινῶς ἀπλωῖ, τὸν σὶ ἄρ' Ἡνιοχεύφυ
Δέσασθ' ὁμοκλίω, χὴ ζυγὸν ἐκυσίᾳ
Δείρᾳ βάεος φέρονται· Τὶ ἦ Μύρμηκι τὸν
Φρόνησιν ἐκνέμει τι, χὴ νόον σοφὸν,
Ὡς' ἐν χερόνυ ὠφελιμότητι Καρπίμυ
Χιόνος ἀκάρπυ μνημονεύειν, χὴ πότε
Θήκας ὄπλησῶν, ἄπρυτ' ἐμῇ φρενὶ
Ἐυγνωσθ' ὑπάρχῃ, χὴ σαφῶς ὄπίσαμαι.
Ὑπερτάτων πέρας μὴ Οὐρανῦ πλακῶν
Τείνω τὸ λαμπρὸν ὄμμα, κ' Ἀστρασιν μέσυις
Πέταμαι πτερωτός, κ' ἔργα τῦ δαίμονος.
Θαυμαστὰ Κτίστου χερμονῇ ὠφελιμοπῶν
Ἀμέτρῳ, ταπεινῶ τῆσδε τ' σκιωὴν χθονός
Ὑπερθεν ἐμπατῶσ'. Ἐκεῖ πάρ' εἰδέναι
Τὰ σπέρματ' ὄντων ὠφελημάτων, κρυπταί τ' ἔπι
Εὔδυσιν αἰτίαι· Παρ' ἔνθασὶ εἰσιδεῖν
Νιφάδων τι θήκας, Τετῦ τι πλήρεα

Δενῦ

Δεινῦ παμέα, χ' βαρυβρόμων ἀήνω.
Νέον Θυελλῶν, Ἀχλύαι τ' ἔτ' ἐγκύες.
Ὑπ' ἐμῶν ὀκεῖ δωρημάτων ἀνοίγη)
Θυμῷσι δηναιρὸς σοφοῖς Κεραύνιω,
Βροντή τε νηπίη, φοβυμένη θ' ὁρᾷ
Φρὴν Ἀστραπὰς ἔτ' ἀπερώτυς, ἠσύχας.
Πῶς σημαμῶ δ' ὁποῖ' ὂν ὑψίστοις ἐμοὶ
Πάρεσιν εἰδέναι; Μέσω γ' ὅπυ Θεὸς
Στεφανήμβρω. Θείοισιν Ἀγγέλων χορῖς
Θρονίζε) σεβαστὸς, Ἀλληλυΐαις
Τερψιλίαισι, κἀναριθμήτων Λυρῶν
Ἀοιδιμω. μολπᾶσι, Παγκρατῆς κλυτὴν
Τιμὴν ἀμειβομένοις· Ὅπυ τῦ Δαίμων.
Ἀθανασίαν ἰερὴ πίως· Ὑπηρέτης
Πάρεδροι Θρόνων ὑπερτάτων, κ' ὂκ τῦ Θεῦ
Αὐγὴ δανείζων), Θεῷ τ' ἀμοιβαδὸν
Ἀποδῶσι τιμὴν, ὂν σέλᾳ ἧ κεκρυμμένοι
Ἀφανεῖς τε Θείοις λαμπάνως' ἀυγάσμασι.
Τοιαῦτ' ἐγὼν, Ἄναξ, πῶ τ' ἄλλα πάνθ' ὁρῶ
Φρενὸς ὂν κατόπτρῳ τῆς σοφῆς· Ἐκεῖ σαφῶς
Πρὸ τ' ὄντα, κ' ὄντα, χ' τὰ μέλλοντ' ἐσιδὼν

Ἴδμων

Ἰδμων Περφήτης. Κ' ὐκ ὄλισαμαι μήν,
Μέτοχον ἢ καί σε νῦν ποιῶ πάντων, ἐμήν
Δέχομαί σ' ἑταῖρον, ἢ τὰ ταῦτα σημανῶ,
Ἀφελῦσ' ἅπαν νέφος, τὸ νῦν παρισκοτεῖ
Σέ γ' ἀμφ' ἕλιστον. Ἀλλὰ πειῶπα τὸν Θεὸν
Σέβυ τι, κ' ἐς σωτηρίαν φρονεῖν μάθε,
Τά τ' Εὐσεβείᾳ πάνθ' ὁμῶρτήσει πῃ.

ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ὦ Δεσπότης Αἰώνιος, παντοκράτωρ
Θεὸς, Πατήρ θ', ὃς πάντα σῆς Σοφίας λόγῳ
Καὶ Γῆς πέτυχας, Οὐρανῦ τ' ἀπειρίτυ,
Ἄκυ· ἐμοί τι σῶν ἀεὶ πάρεδρον Θρόνων
Ἄποδος Φρόνησιν, Καρδίαν τ' ἔτ' ἀδινῆ
Ἱερῖσι τῆς φρενὸς σοφῆς δωρήμασι
Στηρέωσον· σοὶ γὰρ φρονοίαι ἔξεφυ
Κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, σοὶ νῦ σοφῦ·
Οὐ Πλῦτος, ἢ Τυραννὶς, ἀλόγιστον δέ τι
Τὸ πλῆθος, ἀντάλλαγμ' ἂν ἴδμονος φρενός.
Οὐκοῦν ἀφ' ὑψίστων πρόπεμψον Οὐρανῶν

Ἀκτῖνα

Ἀκτῖνα τῆς Σοφίας τιν', ὡς Θεὰ φίλη
Μοι συμπαρῦσ' ὁρᾶν διδάσκῃ τ' Κρίσιν.
Οὔ μοι μαπάων δεῖ κτημάτων χρέω,
Οὐ Πλοῦτος ὠφελεῖ γ', ὑφ' Ἡδονῆς τ' ἐμοὶ
Θάλποντα μᾶλλον, ἢ καταφθίνοντ' ὀρῶ
Βασίλεια πήματ', Ἥδε Σκήπτρων ἄρθεα
Μᾶλλον βαρύνει ἐστι, καὶ λύπης ἄχος.
Σοφία δ' ἐμοὶ κακῶν ἁπάντων ἥσυχος
Λιμὴν ἐμοὶ πέφηνε, ἐκεῖθι δ' ἀσφαλὴς
Ἐκ κυμάτων ἀνεμοτρόφων ὁρμίζομαι.
Ἴθ' οὖν σύ, Πλοῦτε, ἴθ', Ἡδονὴ, τοίων ἐμοὶ
Οὐκ ἔστι δώρων πέρψις· ἃ χαρὰν πρέφει
Νικωμένοις Ἐρθρές τε, καὶ φοβουμένοις
Ἰδὼν φάλαγγας· Ἐν φρενὸς δόμοις κρατεῖν
Ἐμοὶ θρίαμβος· Τοῦτο Κυρήνῃ πρέπει,
Κλυτὸν δ' ἁπάσῃ Γῇ βλασταίρει κλέος.
Οὐκοῦν σε πασῶν φιλτάτην, Σοφία, Θεῶν,
Χαριεστάτην τ' ἀσπάζομαι· Σύ μοι φρόνησιν
Ξυνοικος εἶπας, ἡδέσιν τὸ πνεῦμα σὸν
Ἐμοῖσιν ἔμβαλε τυγχάνουσ' ἀεὶ φίλη·
Παναλβιόν τε πάνσοφόν τ' ἀεὶ πιθῆς.

ΑΝ-

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

ΣΟΦΙΑ.

Ὡς ἀξίως μ' ἁπάντων
Λήρων, Ἄναξ, πρὲκειναι,
Ὡς ἀξίως ἄπσμπται
Ἐμᾶ ματαίως ἀρετᾷ
Ἐείζονδ' ἠσπᾶτας.
Τάχα δῆτα θησαυρὸι
Καταβερνῦνδ' χρυσίοι,
Τάχ' Ἀδονᾶς δωρήματα
Φαῦλα δοκεῖ, φαῦλα Νίκα,
Ὅτ' ἀφρόνως νοήματι
Ἀντιτάλαντα φερνίμῳ
Σοφίᾳ τί ποτ' ἰσοφαρίζει.
Ζήσεις ἓν καθύπερθε χειρὶ,
Πλέτῳ τε τῷ Ἐλθεῶν, ὅσον

Σὲ νῦν ἁπάντων Σοφίᾳ
Πρωτεύοντα τίθημι,
Ἃ δ' αὖ μάγις' ἔβλαστεν
Ἀδέα, τῇδε φέροντα
Ἄεισα, χὠ γλυκίστων
Εὐτυχίαις, χαρᾶς τε
Τυχόντα τῶν δωρημάτων.
Δεσποίναις σῶν ὑμετέρας
Νίκαν κλείουσα
Ἐμοὶ, φίλαι, συγχαίρετε,
Σολομῶνλά θ' ὑμῶν ὀξόχοις
Ἀγαθοῖσι δὴ μακαρίζετε,
Πανόλβιον φερὸς αἰῶνα
Παναοίδιμον πιθεῖσαι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Ἡ ΔΟΝΗ.

Ἔγ δῆτ', Αἰαξ, φερνήτεως
Περικλυτᾶ δώρημα,
Θυμόν τε τὸν νοήμον-
-α φιλταίζας τᾶς Σοφίας
Ἁπάντων πρόβολας;
Ἐμὲ μὰν γὰ ἔτωσι
Διάκονον παύζας Θεᾶς
Ἔχεις ἀεὶ δή σοι φίλων·
Πλᾶτον ἔχεις ὡς, χὰ Νίκαν
Ἑκυσίας Ὑπηρέτας.
Πάντα μὰν ἔν γε φιλόφρων
Χαρίεντά τε, χὰ φίλα πάντα,
Καὶ πᾶν σοι ἀγυφεῖον, Τυέαννε,
Τὰν περπνότητα, χὰ χαρὰν
Δίδωμ' ἀπᾶσίν γ' ἐς ἀεί.
Ἐκ τᾶσδ' ἐλαπᾶν Γᾶς

Ἐρασμία

Ἐρασμία, ποθεινὰ
Παρθενε. ὡς Σολυμῶντα
Ἀφίξεαι, πλῶσα
Πάντα βίῳ τὰ πρπνά·
Ὅσον τ' ἄρ' ἔξι ἁρμονᾶς
Τᾶς ἐν κλυοῖσι Κιθάρας
Ὕμνοις ἀδείας,
Ἀπύμτι τέτῳ σὰν φρένα
Μακαρίζομαι, καὶ φερντίδας
Διαδήματος βαρυδοτείας,
Ἐμοῖσί θ' ἁδέσιν πικρὰς
Ἐπικυφίσω μερίμνας.

N I K H.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ἐμ' ἴσως νῦν, Κοίρανε,
Τάυτας ἕνεκα τᾶς Κρίσεως
Σοὶ δυλδύνεσιν κατίχεις,
Κἀγὼ τὰν ἐμὰν ἀλαθῶς

Κλῃίσαμεν ἐν μάχαις
Φιλίαν ἐπιχθόνιον.
Εἰ μή σε θεομβικοῖσι
Δίφροις ἐπαιχάζοντα
Ὑποφανῶ ποτ', ἀλλ' ὅμως
Τιμὰν νεμῶ γε μείζονα,
Κλέος νεμῶ γε μείζον,
Ἀπόλεμόν σ' ἐντυθεῖσα
Ἥρωα, καὶ Στρατηλάτην,
Νικητήν τε παμμέλιτον
Παμμελίτων ἀνδρῶν πόνων
Μάλα κλεινῶς ποιήσασα.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ἀπ' ἐμοῦ τ' ἐ λείψεις
Ἀρχᾶς ὅτι πᾶς, Ἄναξ,
Ἄλγος ποιῇ χαλέπον,
Εὔκλειάν τε σὰν τὸν αἰπὺν

Ὑψοῦ

Ὑψώσῃ πρὸς ἔρανόν·
Ἀμέτρῳ δ' αἰὲι πλούτῳ
Εὐδαιμονίσω σε, χρυσέων
Καὶ λίθων ἀώρισων
Ἀποτελέμενος κόγοις
Παντᾷ σεβασὸς, ὄλβιος
Ἔσῃ, κλυτός τε πᾶσιν.
Οὐκ ἔπι τοῖς βαρβάροισιν
Εὔνης κυρῶ τυραννοις,
Ἐς δ' Ἑβραϊκὰν ἄπαντα
Τὰν ἀθόν' ὄλβον φέρω, χαρὰν
Σολομῶνι νυῖ σπουδάζων.

ΧΟΡΟΣ ΑΠΑΝΤΩΝ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΑῖρ' ὢν πάσας πανυπέρτατε Γᾶς
Χαῖρ' αὖθις, Ἄναξ, ὃν φίλος Οὐρανὸς
Εὐτυχίᾳ τοίᾳ μακαρίζει·
Ἔπ γὸ μηδέν σοι δὴ λείπει

Ὅ σε

Ὅ σε πάντ' ὄλβιον, ἠδ' εὐδαίμονα
Πᾶσιν ἐνὶ Βροτοῖσιν ποιήσαι.
Σύγε γὰρ δώρων πάχ' ἀφ' ἁμετέρων
Παντοίαν νῦν τιμὰν καπέχων
Τοῖς μὲν Ἄναξιν πᾶσιν ἐπίφθονον
Ἄξεις βίοτον, ϛ κλεινοτάτων
Λαῶν Σκηπτοῦχ. ἀναξεις.
Τῆλ' ἐκαπὰν ἀθονὸς ἀλλοδαπῆς
Χώρας τ' ἀπολείποντ' ἀλλοίας
Ἔθνη σὰν ἵξυσι πρὸς Αὐλὰν,
Πλοῦτον θαυμάζοντα μάλ' ἄμετρον,
Θείας τε κλυτὰν φάμαν Σοφίας.
Νῦν Γᾶς κλεινὸν Ἄνασσα Σαβαίας
Λείπουσα θρόνον, ϛ ΔιαδήμαΘ.
Ἀμελοῦσα κλυτοῦ τὰν Σολυμπίδα
Πρὸς Πόλιν ἵξει, σᾶς μελιτώδη
Γλώσσας ὄφρα τὰ ῥήματ' ἀκόυσι.
Φρονίμαν θαυμάζουσά τε τοῦ σοῦ
Σώφρονος θυμοῦ, σοφίαν τε κλυτὰν,
Ἀράβων πλήτῳ σὰν παντοίῳ
Χαρίεσσ' Αὐλὰν ὅπλισμήσει.

Σᾶς

Σᾶς Δόμ. ἴσως θεῖ. ὑπ' ἀρχᾶς
Ὑψηλοτάτας διαφεῖ κορυφάς.
Ἱερὰν Διαθήκας σὺ Κιβωτὸν
Ἐς τόγε νεῶ ἔδρας ἀτυχοῦσαν
Κλεινοῖς Οἴκοις στερεώσεις.
Τέτῳ γ' ὁπηχειρῦντά ποτ' ἔργῳ
Δαβίδ' οἱ πόλεμοι κατεκωλύοντ',
Ἄξιον ὅπως σπᾷ δ' Ἱερὸν
Χέρες εἵασάν γ' αἱματόεσσαι·
Σοὶ δ' ἄρ' ἄναον Θεὸς Εἰρήναν
Ἐχθίστοις ἀμήλιπτον πολέμοις,
Σοί γ' ἀσυχίαν δώσῃ καθαρὰν
Βεβοηλιγῶν ἀνάπαυσίν τ' ἐρίδων,
Τοῖσδ' ἔργοις ὥστε χαλάζειν.
Ὄφιρ ὃν χρυσέον κάλπον ἀνοίξει,
Πλέτῳ τε γεμίσας ἀποδήκας
Σὰς πρὸς ἑφετμάς. Ἴραμ. Ἄναξ
Κεδρίνας οἴσει Λεβάνῳ καρπὸς
Τὰν σὰν ζαθέαν φιλίαν. Χ' ὅπως
Δαίμων. ἱερὸς Δόμ. ἀνῃσῃ
Ὑψεσιν Οὐρανίοισιν ἐρίζων,

Ἀξι.

Ἄξιος Ἐννεπεῖν Οὐρανίων.
Τοίων Ἀγαθῶν νῦν ὁ εὐδαίμονα
Τίνθεμεν πάντων μέτοχον, σὺ δ' Ἄναξ,
Πάντ' ἀδικήματα, πάντα φυγὼν κακά,
Θεᾷ χαίρων ἐφέπει γ' Ἀρετᾷ·
Τάχα δ' ἄδισεν διάγων βίοτον,
Πάσας τε τυχὼν δόξας, ὄλβιον
Ἅπαν εἴσῃ, πᾶν εἴσῃ χαρίεν
Τᾷ νῦν Σοφίᾳ πλεωθέν.

ORATIO
ETONÆ
HABITA AD
ELECTIONEM
Ibi CELEBRATAM 1730.

PRÆSENTE

CELSISSIMO PRINCIPE

GULIELMO AUGUSTO,

DUCE Cumberlandiæ.

ORATIO
AD
ELECTIONEM
HABITA 1730.

DIU, Viri admodum venerandi, fidelibus icta deſideriis auſpicatiſſimam hodiernæ pompæ celebritatem Etona Mater exoptavit; Diu amplexibus vos benigne excipiendos apertis expectavit, & vobiſcum jam tandem reducem animo ſibi finxit, præſumpſitque lætitiam. Nec vereor, ne, dum ea proloqui audeo, ſplendido errare mendacio, & laudabili inſania dementari videar; cum acerrimos Juventutis ardentiſſimæ plauſus laudis noſtræ præconiis ſtudioſe adeo ſuccinentes, & effrænem

bacchantis gaudii licentiam circum undique audiatis.

CONSPICEMINI modo inusitatam hujusce multitudinis frequentiam; Qui amoris ardor! quæ faces! qui stimuli! ut nihil non lætitia plenum, nihil non gratissimum oculis obversatur! ut iteratas populi exultantis acclamationes Parietes ingeminant! nec ingeminant solum, sed vel ipsi vocibus icti ardescere lætitia videntur! Ubi oculus, qui interiorem animi voluptatem non prodat? Ubi vultus, cui rugas severiores non explicet hilaritas? Ubi Ille denique Etonensis, qui vel Regium, pæne dixeram, vicinis arcibus invideat Hospitem? Invideat autem! Imo Quis non sibi, suisque Musis gratulatur Regiam Majestatem huc viciniæ commigrasse, nosque propiore Numine fovere, illustrare? Præsertim cum tam benigno erga Etonenses fuerit animo, adeo plenis honorum muneribus jamdudum decoraverit. Testor vos, illustres Heroas, quos peculiari Principis vestri

veſtri favore, uti par eſt, honeſtatos, in Eccleſia, Divina Jura; in Foro, Britannica promentes; in Senatu populi fræna moderantes; in exteris Europæ gentibus Res publicas procurantes venerabundi ſuſpicimus. Quali gaudio beatam Fundatoris animam pertentari credibile eſt, cum Regios quondam Alumnos Regium favorem & meruiſſe, & eo cumulari ſentiat? Quid inſuper voluptatis non percipere crediderim auguſtiſſimos hos optimorum Hominum cum optimis congreſſus intuentem, mutuamque excipientium & exceptorum benevolentiam? Hi ſunt, Henrice noſter, quibus res tuas fideliſſime procurantibus gloria Etonenſis in tantum provecta eſt. Hi ſunt, qui in primis Literarum incunabulis hic enutriti majores nido pennas late extenderunt, & ex parvis hiſce initiis ad tantæ magnitudinis inſtar emicuerunt. Hi, qui in Eccleſia tutanda, qui in Republica exornanda ſtrenuam adeo utilemque navarunt operam, & in univerſum Literati orbis commodum publice eluxerunt.

Tibi ergo, Henrice, imprimis gratulandum, e cujus Regia munificentia tales tantique Viri prodierunt : Tibi deinde, Etona, utpote cui filii adeo pii contigere, ut, poſthabitis curarum ſeverioruм officiis, puerilibus Palæſtræ tuæ ineptiis ultro velint invigilare, & ad promovenda Alumnorum tuorum gaudia ex altiſſimo Fortunæ faſtigio geſtiant deſcendere. Memori nimirum omnes tuæ olim eruditionis obſequio tenentur, gaudentque annuo alacris juventæ ludo intereſſe, feſtivitatem exhilarare, lætitiam incendere ; noſtroque etiamnum gaudio adeo ſtudioſe favent, ut ad id, pæne dixerim, participandum vel repueraſcere velle videantur.

Scio jampridem, Præſides digniſſimi, ingens mihi cum modeſtia veſtra eſſe certamen, & nimis officioſam vos urgere ſedulitatem. At vero hac lege quotidie libet diſplicere, nimiumque modeſtis ſic perpetuo obſtrepere. Alio adhuc numeroſa me vocat veſtra gloria ; alia,

alia, ad laudandum ampliſſima, aperitur area. Quis Ædes Sororum gemellarum, hic tanto ſumptu inſtauratas, illic de novo tam magnifice exſtructas, tacite poſſit præterire? Cum præcipue ea utrobique ſint Ædificia, quæ redivivus Fundator mirabundus conſpiceret, niſi quod longa edoctus conſuetudine Ædes ſuas quotannis ornatiores factas mirari jam deſierit. Durum certe fuit, quod munificis optimi Principis conſiliis invida obſtiterit Fortuna, & interrupta reliquiſſe opera immaturum fatum coegerit; at cum feliciſſimis horum Præſidum auſpiciis ad ſummum perducta faſtigium tandem videamus, *jam nihil, O Superi, querimur*, & acerba Fundatoris mors hac mercede vix diſplicet. Mortem autem dixi? Quaſi perpetuus in Etonæ emolumentum non vivat Fundator, cum ſecundum nobile illud Juris Effatum nunquam intereat Rex Britannicus. Scias ergo, Etona, nunquam tibi Fundatorem, nunquam Regium Præſidem defuturum, dum Henrici ſolio GEORGIUS inſideat, in hoc tan-

tantum diſſimilis, quod fortior & felicior; nunquam præſtantiſſima Virtutis exempla, dum in glorioſa Honoris ſemita Regia Proles præcedant, Tuque, PRINCEPS SERENISSIME, magnæ ſpes altera Britanniæ, ſidus oriens præfulgeas; nunquam Patronos, dum Reipublicæ tanti Viri tanta cum laude præſint, & in omni honoris genere (dicto abſit Invidia!) primas teneant ETONENSES.

Impri-

------ *Imprimis valeas bene* ------
Hor. Sat. Lib. II. Sat. 2. v. 71.

ECLOGA.

JAM matutini ſurgunt, Solemque ſalutant
Agricolæ, & madidis figunt veſtigia glebis;
Graminis immemores dant vectigalia lætæ
Lactea, & alternæ veniunt ad mulctra Juvencæ:
Cum virides ſaltus & roſcida rura pererrans
Frondoſæ patulam Damon petit Ilicis umbram;
Dumque ſua innocuo recitant modulamina cantu
Sirenes nemorum, & ſylvas concentibus implent,
Ille etiam tenuem molitur arundine muſam.

O venti apportent faciles, O Eteſia flabra
Huc te, Diva Salus, nec noſtra inviſere rura

Dedignere, nec agreſtes contemne receſſus !
Hic inter tremulæ virgulta ſonantia ſylvæ,
Ramorum incertas Zephyris motantibus umbras,
Te matutinis poſcam, & tua numina votis.
Cur vario frondent luxu Floreta, rubentque
Purpureum ? Cur arva virent, & quicquid ubiq;
Turgenti frugum diffundit Copia cornu,
Muneribus pretium ſi non tuus arrogat uſus ?

Jam Numen præſens agnoſco : It ſparſa per ar-(tus
Vis nova, & inſolito firmantur membra vigore
Adventum teſtata Deæ. En ! Natura recentem
Induitur vultum, & mecum juveneſcit ubique
Prodiga deliciarum, & toto Numine dives.
Jam ſylvæ frondent, & formoſiſſimus annum
Veſtit honos; querulæ meliori murmure lymphæ
Irriguas lambunt ripas, & gratior aures
Occupat humanas ſonitus, dum argutula dulces
Alternat modulos, multoque plicatile flexu
Carmen init, mulcetq; rudem Philomela Colonum.

Quin

Quin conſanguineum revoces de monte Laborem
Alma Salus, nec ſola veni. En! veſtigia noto
Correptus ſonitu flectit, lentoſque retendit
Arcus, exhauſtæque reponit tela Pharetræ,
Rauca per æthereas dum Buccina murmurat auras
Præclara ſpolia, & magnos dictura triumphos.
En! pernice altos nunc tranſvolat impete montes,
Nunc luſtrat denſis fruticeta impervia dumis,
Innocuæque levem prædurus negligit auræ
Flatum, & Phœbeo reſponſat vividus æſtu.

Deſidies tenero jaceat reclinis in Oſtro
Inter & æſtivos ſudans ſe ventilet ignes
Pigritia enervis, variiſque obnoxia morbis
Vitæ ducat onus; dum me clamore Cithæron
Evocat ingenti, & denſo libet agmine ſævas
Mane ciere Feras, monteſque accendere cantu.
Venari Cervos juvat hic, hic figere Damas
Auritoſq; ſequi Lepores: prædam indè minorem
Excipere aggredior, Merulæque intentus edaci

Vimineumque dolum, & viſcoſas inſtruo fraudes.
Sic vitæ alternans varios hac arte labores
Jucundas ſubeo ipſe vices ; hinc pectora nulli
Infeſtant morbi, nec Febris fuſa per artus
Urget flammea vis, & non ſanabilis ardor.
Grata ſalutiferæ ſed nobis numina Divæ
Arrident, ſolidumque indurant robora corpus
Canitiem viridem, & crudas ſpondentia rugas.

Huc ades, & tecum contentæ gaudia mentis,
Diva, feras, Pacemq; animi ; nec lurida mœſtam
Nubila corrugent frontem, perque ora minentur,
Adventante Dea ; at Riſus placidique Lepores
Scintillent oculis, animiſque illabere noſtris,
Lætitia, ac triſtes tranquillent Gaudia vultus.
Hujus in adventum herbiferas jam tondeo valles,
Turgenteſque Rubi fœtus, atque amputo luxum
Falcibus arboreum, quo Numen gratius intret
Rura mea, & fidos jucundius æquet amores.
Sanus ita & felix, placidique Laboris amicus,

Agreſtem

Agreſtem diverſa agitans per gaudia vitam
Sollicitæ duco jucunda oblivia curæ.
Nunc ſocii variis fallunt ſermonibus horas,
Et rediviva mea Ciceronis Villa reſurgit:
Nunc relego veterum ſtudioſus ſeria Vatum,
Priſciſque invigilo contracta per otia libris
Virtutis veræ cuſtos, rigiduſque Satelles.
Aut tracto eximium Vatem, cui ruſtica Muſa
Prima Syracoſio dignata eſt ludere verſu;
Virgilii aut vacuos dubiam facientia palmam
Carmina percellunt animos: hic ſolus agreſtes
Perſonuit digno Lucos modulamine, ſolus
Bucolicam pulchro depinxit carmine Scenam.
Illa ſalutiferi vita eſt, ea gaudia Ruris;
Sic Damon ſic uſque valet, miſeroſque dolores
Pallenteſque fugat morbos; ſic divite felix
Pauperie fruitur, Divaque beatus amica
Regificam famam, atq; oneroſos ſpernit honores.

Turpe eſt difficiles habere nugas,
Et ſtultus labor eſt Ineptiarum.
Mart. L. II. Ep. 86.

DEſidiam vigilem, atq; operoſum in rebus (inane,
Et curas vacuas, & deſidis otia vitæ
Strenua, conſimili recitat molimine Muſa,
Nugaturque aggreſſa alienas pingere nugas.

En quali Hippolytus ſylveſtrem ardore coronam
Conſequitur! viden' illaudata ſtrage cruentus
Ruri inſultet Eques! nuſquam venatica lætis
Cura deeſt animis, at per convivia ludum
Integrat agreſtem, ac petit inter ſomnia prædam
Non intermiſſam, & ſimulacra fugacia captat.
Quin ubi pallentes ſol primum diſcutit umbras,
Jam Venator Equus campo ſeſe arduus infert,
Et rauca hinnitus ad cornua tollit acutos.

Hippo-

Hippolytum denſa ſtipant ſocia agmina turba,
Feſtivoſque cient cantus, dum devius altas
Luſtrat Eques nemorum latebras, acrique flagello
Inſonat, & Canibus notos exquirit odores.
Sin procul excelſa dejectus vertice Cervus
Tranſmittat curſu campum, aut incauta cavernis
Proſiliat Vulpes cœcis, hanc agmine toto
Saxa per, & ſcopulos, & depreſſas convalles
Inſequitur, curſuque premit; dat euntibus ingens
Sylva locum, & magno cedunt virgulta fragore.
Nec dolet opprobrium, ſiquos Fera callida torta
Expediat cauda latices, uratque maligno
Rore oculos, ſpargatque genas ultricibus undis;
Acrior aſt inſtat curſu, lepidiſque cachinnos
Indulget ſociis, rorantiaque ora facetus
Exhibet, & ſalſa turpes aſpergine vultus.
At quorſum hæc? nempe ut trabibus ſuſpendat avitis
Cornigeros, ſua ſigna, apices, lætuſque reportet
Indigna ſpolia, & fœdos de Rure triumphos.

Veſpere

Veſpere jam reducem videas: En qualia mentem
Gaudia pertentant, dum cernit ubique Ferarum
Suſpenſos artus, turpeſque in parjete nugas
Dedecoris monumenta ſui, atq; inhoneſta tropæa.
Sævior haud agitat Polyphemi corda voluptas
Tabida dum humanis decorantur mœnia membris,
Sanguineoſque videt muros, ædeſque rubentes
Et crudas epulas, cœnis decora alta futuris.

Nec nugæ Hippolyto propriæ; ſed inertia verſat
Florilegum parilis, dum pictis incubat Hortis
Attonitus, pulchrumq; nihil complectitur amens.
Scilicet huc tendunt cultus, huc vota: vetuſtos
Uſque adeo ritus iterat, & qualia demens
Ægyptus, Portenta colit; rurſum arva tumeſcunt
Læta Deum partu, & ſacræ dant Numina glebæ.
Pellaces fruſtra veneres pulchra explicat uxor,
Dulciaque invitat ſponſi oſcula; nutrit amores
Ille alios amens, alios dulcedine mira

Currit

Currit in amplexus, illic radicitus hæret,
Et Narciſſæi lætatur imagine leti.
Quo tamen iſte labor, quo tantæ, Florio, nugæ,
Et fragiles curæ, nec duratura voluptas?
Cum pluviæ ingruerint, Brumaliſque ira furoris
Oſtendas decora iſta velim, Florumque rubores
Pluſquam virgineos, pulchræque inſignia formæ.
Quin quoq; Te Boreæ penetrabile frigus adurit
Languentem cum flore tuo, votiſque requiris
Flebilibus Verni genialia flamina Cœli
Æſtatem increpitans ſeram Zephyroſq; morantes.
Sic ubi Sol varium triſti diſcrimine Terris
Dividit Arctois annum, miſeraſque Tenebræ
Alternant Phœbuſque vices; nunc Incola Divo
Semeſtri lætus fruitur, radiiſque ſerenis;
Nunc latebras atque antra petit, noctiſque per umbram
Continuæ gemit, & cœlum execratur opacum.

Quid, niſi nugatur, qui inter Cœnacula clauſus

Colloquio fruitur Divum, & caput inſerit Aſtris?
Hic fila ingenti ſudore poetica Vates
Strenue iners nectit, verſuſque, ut flebilis Author,
Rerum inopes: viridem Laurus nempe ambit honorem,
Regaleſque ſitit Cyathos, & Dolia ſucco
Fumida mellifluo; aut ſummæ petit inclyta famæ
Præmia, perpetuumq; decus venatur. Ad altum
Aſpirat Numen, tenueſq; amplectitur auras,
Atque Ixionei renovat diſpendia fati.

At ne Muſa audax cognatam rideat artem,
Et curas, quas læta colit; premat ipſa tenebris
Quæ laudare nequit ſtudia, ac reticere pudore
Virgineo velit, & fraternæ parcere ſorti.

Εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτὸς Ὀλύμπιος οὐκ ἐπάλεσεν,
Ἔκ τε καὶ ὀψὲ πλεῖ. ———

Hom. Il. Δ. 160.

ESSE Deos credam? Toto jam liber in Orbe
Solus Cæſar ovat, necdum capis Ægida vindex
Jupiter, ultricemve infenſus colligis iram.
Siccine Libertas Romana impune peribit
Te ſævas cohibente manus? Sic vinc'la Tyrannus
Efferus imponat mundo, famuliſque catenas
Innectat populis, necdum tua ſpicula mittas,
Aut rutilus cadat in Terris ac vindicet Ignis?
Nullane perjuri capitis, fraudiſque nefandæ
Pœna erit? æternoque quieſcent Fulgura ſomno,
Nec caput huic ferient, qui ſicco lumine cædes
Viderit Æmathias, ſingultatumque Senatus
Audierit fletum, ſæviſque equitarit in arvis
Segnius, ac tardo per denſa cadavera curſu?

Pompeiine ergo Divum inclementia Divum
Vertet opes, magnumq; urgebunt fata Catonem
Dum Cæſar ſecurus ovat, Dominumq; potentem
In ſolido Fortuna locat ; dum Numina Cœli
Negligit adverſi, & faſtu aſpernatur iniquo
Languentes iras Superum, rabiemq; morantem ?

Aſpicis hæc, an te, Genitor, cum fulmina torques
Nequicquam horremus ? Magnus ſine viribus Ignis
Deſuper incaſſum furit, innocuuſque minatur,
Et ſine Re nomen Deus eſt ? Sine Sole Thyeſtes
Horribilem inſtituit cœnam, tenebriſq; cruentas
Immerſere dapes Superi : Cæſarque ſerenum
Inveniſſe diem poterit, quo cladibus illi
Æmoniis ſcelerique vacet ; quo vincula Romæ
Aptet ovans domitæ, ſubjectoque imperet orbi ?
Porphyrion tua tela minax, Rhœcuſque, Mimaſq;
Afflatu agnoſcunt miſero, rutilaſque fatentur
Funere crudeli flammas : Hic ſolus inultam

Nequi-

Nequitiam exercet, tutaque tyrannide ſævit.
O nimium mites Superi, tardæque miniſtri
Vindictæ! vobis nempe arriſere catenæ
Pondera Cæſareæ, famuloſque immanibus auſis
Victor habet Divos: Terras i, finge recentes
Jupiter, huic Orbeſq; novos, ne proxima Cœlum
Præda ſit, atq; animo nitatur in Aſtra rebelli.

Parcite montanas quin jam jacularier arces
Cœleſtes flammæ; illæſi ſtet culmen Olympi,
Tuta Oete, ſecurus Athos: En! Cæſar ut omnem
Vindictam ſolus vocet, & ſibi flagitet uni
Quicquid habent telorum armamentaria Cœli.
Sin meritæ ceſſent pœnæ, nec verus in iram
Jupiter aſſurgas, mox per Capitolia paſſim
Te tua ſopito fulmen vibrabit Imago,
Formaque mendaces jaculabitur ænea flammas.

At quorſum incuſem Superos? Cur improbus illum

Evaſiſſe putem, quem diri conſcia facti
Mens habet attonitum, internoq; horrore fatigat
Sæva dies animi, ſcelerumq; in pectore diræ.
Scilicet hic omnes, quotquot Pharſalia vidit,
Hunc ſtimulant enſes; hoc juſtum in pectore Magnus
Invenit Ultorem, Victorque piacula victis
Solvit, & ipſe ſuos in ſeſe ulciſcitur hoſtes.
Nec Cives te, Roma, pii, Procerumque fideles
Deſtituunt turmæ, quos & pro Legibus arma
Ferre juvat patriis, & Jura antiqua tueri;
At ſua funerea jam nunc Sicarius aptat
Tela manu vindex, & cœcas fraude doloſa
Inſtruit inſidias, dum Patria mœſta ſupremos
Ingeminat queſtus, & conclamata benignam
Libertas expoſcit opem. Jam Caſſius enſes
Exacuit fatis inhians, Brutique ſevera
Vulnera in infenſo deſignat pectore Virtus,
Et conjuratos vocat ad ſua caſtra Metellos.
Hi tibi vindictam Heroes, tibi præmia, Cæſar,
Digna

Digna parant; Bruto committit Jupiter arma
Fulminea, iratique vicem gerit ille Tonantis.
Scilicet ut lapſu rueres graviore, parabas
Hæc famæ tabulata tuæ. Sic tela moratur
Jupiter, ut majorem olim ſe accingat ad ictum.
Non vitii oblitus, nec Cæſaris immemor annos
Securos agitat, ſed ſævos comprimit ignes
Omne in præcipiti dum ſtet ſcelus; & tenet arma
Nequitia ut geminam poſcat maturior iram.
Ut ſit lenta, tamen certe magna ira Deorum eſt.

Nec ſcelus Ultrices Furias, amnemq; ſeverum
Effugiet, Cromvelle, tuum, cum mente capeſſas
Tartarea ſolium inconceſſum, & non tua regna.
Tempus erit quondam cum magno optaveris emptum
Intactum Carolum; ſero ſcelera iſta, diemque
Oderis, indigno maculat quem funere Princeps,
Et ſacro in Faſtis rubicundum ſanguine ſignat.
Sæva diu, fateor, mitis clementia Cœli

Auſus

Auſus paſſa tuos, nimium ſpectavit ab alto
Æthere inhumanas, tenuit dum fulmina, cædes.
At non idcirco divina incendia vires
Indomitas poſuere; fero quin Jupiter ignem
Ultorem impingit capiti, nectitque ſub umbris
Vincula Tiſiphone vindex Adamantina, nunquam
Ignotura tibi, ſcirent ſi ignoſcere Manes.
Sic meritas ſolves pœnas, ſic ultus ovabit
Carolus, & lætus triſtes exaudiet hoſtis
Inferni gemitus, dum te tua vinc'la jacentem
Nodoſo aſtringent ferro, indignanſque catenas
Mordebis miſeras, multoque fatebere fletu
Nec ſurdum, nec Tireſiam quenquam eſſe Deorum.

Εἷς Οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ Πάτρης.
Hom. Il. M. 243.

DUM Cato Marmaricas audax explorat arenas
Attingit Libyci Templa verenda Dei;
Fatidicoſque adeat Labieno hortante receſſus,
Divino tales edit ab ore ſonos.
Hactenus Auſoniæ vigui tutela ſalutis,
Defendique armis Patria Jura meis?
Hactenus infenſos hæc dextra Tyrannidis auſus,
Cæſaris hæc ſævas reppulit haſta minas;
Et jam nobilibus diſcam non credere cœptis,
Ac Pietas cauſæ ſit dubitanda piæ?
An mihi diffidens Cœlorum oracula poſcam,
Pluraque ut ignorem, noſcere plura velim?
At vetat hos finxiſſe metus, vetat inclyta Virtus
Innocuis Fati ſuccubuiſſe minis.

Nullo opus Augurio: careas ſucceſſibus, opto,
Quiſquis ab auſpiciis facta notanda putas!
Libertas dum poſcit opem, licet uſque reclamet,
Et caput ignito Jupiter imbre petat;
Cœlo equidem miſeram vellem præponere Ro-
(mam,
Atq; ipſos Patriæ poſthabuiſſe Deos.
Sortilegas alius libamina donet ad Aras,
Cui fluitant dubio pendula corda metu.
Sponte ſibi accerſat nondum matura peric'la,
Et diſcat fictis ingemuiſſe malis.
Aſt Ego fatidici ſperno præſagia Cœli,
Nec venit ante ſuum noſtra querela diem.
Me ſtabilit clades, quæ vincit cætera; Roma
Quo magis infirma eſt, firmior inde Cato.
Quid? Picus lævo quod pervolet Aera gyro,
Expectem lævas fati ideone vices?
Dextera tutandæ torpebit inutilis Urbi,
Triſtia quod Cornix fata ſiniſtra paret?
Non ita. Sit ſubitæ volucris divina procellæ,
Sit fidus pluviæ Graculus augur aquæ;

At neque fatidico ducet mea Signa volatu,
Nec ſiſtes Aquilas, improbe Pice, meas.
In Magnis voluiſſe ſat eſt. Quid quærimus ultra
Aſſiduas fundens, ſedula turba, preces ?
Quid ſacra arcani ſcrutamur myſtica Fati ?
Patria quod jubeat nil nequit eſſe pium.
Quiſque ſuo proprios geſtat ſub pectore Divos :
Cuicunque eſt Virtus, Numen hic intus habet.
Nil Aras poſco Libycas : Quod ſiquid ab alto
Juſtus ades votis, Jupiter, ipſe meis ;
Fauſta, precor, miſeram conſervent omina Romam ;
Tuta ſit auſpiciis Patria terra tuis.
Libertas ibi ſemper ovet : Patreſque verendos
Cæſareo pudeat ſuccubuiſſe jugo.
Hæc orare Jovem ſatis eſt, hoc poſcere : demat
Naufragium Patriæ, mors mihi munus erit.

Incolumi Gravitate Jocum tentavit.----
Hor. Ar. Poet. 122.

JUpiter Auguſti laſſatus pondere Sceptri
Dicitur Æthereas deſeruiſſe Domos ;
Dum Terras ficta velatus imagine luſtrat,
Diſſimulatque humilem forma aliena Deum.
Ergo aut furtivos Nymphis meditatur amores,
Aut petit agreſtem devius erro caſam ;
Et natibus miſeræ donat Cochleare Coriſcæ :
Haud illo credam munera digna loco.
At neque Majeſtas hinc læſa recedit ; Honoris
Nec ſic jacturam ſuſtinet ille ſui.
Splendet adhuc eadem Divini gloria vultus,
Nec minus eſt decori forma reſumpta Deo.
Nobilior Cœli repetit faſtigia ; major
Vel Jove depoſito Jupiter ipſe nitet.
Gloria nimirum ſeſe demittit honeſte,
Et decori eſt meritum depoſuiſſe decus.

Hinc

Hinc Solii Henricus pompam averſatus Eburni
Sutoris tenues geſtit inire Lares.
Indulgent placidis Conviva Hoſpeſque cachinnis,
Atque hilaris lepidos miſcet uterque jocos.
Dulce ſapit Cyathus Cereali ſpumeus hauſtu,
Nec coquit ingratas parca Joanna dapes.
Angliacam, quicunque velis, tibi ſume coronam,
Et quate Regali ſceptra Britanna manu:
Rex Aulæ caſulam præfert, audetque faceto
Sutori Proceres poſthabuiſſe ſuos.
Nec Puerum exiguos pudeat tentaſſe labores,
Et dura teneras clava oneraſſe manus,
Dum Muſæ placidos viſas, GULIELME, receſſus,
Ac foveat molli noſter Apollo ſinu.
O nec adhuc Juvenis, nec jam Puer, utilis ætas!
Quam ſtudiis habilis, quam ſatis apta coli!
Tu modo nobiſcum dignatus ludere, ſacras
Nobiſcum Muſas excoluiſſe velis!
Neu te pullata renuas miſcere Juventa;
Aoniis comitem quis pudor ire choris?

Haud

Haud Tibi Regalem Toga noſtra obſcuret honorem,
Nec Stellæ nebulam ſpargat Etona tuæ.
Clarior at laudes olim tituloſque reſumas,
Ac Patriæ niteas major in Arce Domus.
Sic Phœbus medio currus avertit Olympo,
Aonioque ſacras tingit in amne comas:
Mox nitidum irradiat meliori lumine Cœlum,
Et ſpargit rutilo pulchrius ore Jubar.

TRANSLATIONS.

The Country Life,

FROM THE

2d Georgick. *O Fortunatos, &c.*

ADDRESS'D to *E. B.*

THRICE bleſs'd the *Swain*, did he his
Bleſſings know,
And Heav'n that happy Privilege allow;
Who unalarm'd with War, ſecure receives
What gen'rous *Nature*'s juſt Indulgence gives.
What tho' no Domes receive in awful State
The early Suppliants that his riſing wait;
Nor tiding Nations crowd his ſpatious Gate;
No coſtly Shells his Column's Height infold,
Or Sculpture rough'ning on the figur'd Gold;

Nor breathing Forms engage his wondring Thought
In foreign Braſs, and richeſt *Arras* wrought?
Tho' nor his Wool it's ſnowy Whiteneſs boaſt
With Dyes diſcolour'd, and in Purple loſt;
Nor nauſeous Eſſences corrupt his Oil,
Taint it's pure Scent, and native Fragrance ſpoil?
Yet pure-ey'd Innocence, and blooming Peace
Inſpire ſubſtantial Joy, and ſolid Bliſs:
With him in ſpatious Plains, or humble Cells
Kind Love, ſoft Eaſe, and calm Contentment dwells,
Herds low around, and living Fountains roll,
And balmy Slumbers ſooth his raptur'd Soul.
In every Wood abound the ſavage Race,
Swarm o'er the Lawns, and lead the rapid Chace.
The vig'rous Youth no hardy Toil declines,
Nor hoary Age neglects the hallow'd Shrines:
Hence flew *Aſtrea* to her native Skies;
She knew 'twas Heav'n alone could boaſt ſublimer Joys.

But thou, my Muſe, whoſe ſacred Love inſpires
My raviſh'd Breaſt, whoſe heav'nly Influence fires,
Thro' *Learning*'s various Maze thy Prieſt convey,
And *Nature*'s dark, myſterious Works diſplay.
How order'd roll, how regulated move
Th' Harmonic Spheres, and ſtarry Orbs above;
Why clouded Suns withdraw their radiant Light,
And lab'ring Moons afflict the frighten'd Night;
Why Winter-days their tranſient Courſes run,
While the ſlow Nights with heavy Pace creep on;
What ſhakes the ſolid Earth; what ſecret Pow'r
Can force the Seas beyond th' oppoſing Shoar,
Can curb tumultuous Floods, and huſh the
ſtormy Roar.

Should numbing Coldneſs chill my vital Springs,
Unplume the tow'ring Mind, and clog her airy
Wings;
Ye moſſy Fountains, and ſequeſter'd Woods,
Ye bow'ry Vales, and ſweetly-murm'ring Floods,

To ſofter Scenes admit your humble Swain
Obſcure, inglorious. O thrice happy Plain,
And bliſsful Stream, where *Spartan* Virgins play
In ſolemn Revels! O kind Heav'n, convey
Thy Votary to *Hæmus'* cool Retreat,
With thickeſt Shades embow'r his verdant Seat;
Secure ſhall reſt the Swain, and brave the
ſcorching Heat.

Happy the Man, whoſe intellectual Eye
Can the dark Cauſe from known Effects deſcry;
Who, free from *Superſtition*'s gloomy Cares,
No idle Blot of *Deſtiny* reveres,
Death's pointleſs Sting defies, and ſcorns *Hell*'s
fancy'd Fears.
Nor He unbleſs'd, who on the Rural Plain
Sees *Sylvan* ſporting with the *Dryad* Train:
Nor ſeeks he Pow'r, nor envies Fortune's Sons
Their purpl'd Monarchy, and Princely Crowns;

Alone

Alone unmov'd, while o'er the jarring World
Fell War is ſpread, and dire Confuſion hurl'd;
While confluent Nations rage on *Danaë*'s Shoar,
And ruin'd States confirm the *Roman* Pow'r.
Nor envies he the Rich what Heav'n beſtows,
Or ſorrowing aids the Poor, and ſighs for others Woes.
Whate'er ſweet Fruits around his fertile Land
Spontaneous Bloom, and tempt the rifling Hand,
Peaceful he taſtes; nor in Retirement hears
Of venal Courts, and mercenary Bars,
Of proſtituted Law, and verbal Wars.

Some plough the Deep, and thirſt for martial Toils,
Cringe to the Great, and court their Monarch's Smiles;
Another's Wealth from barb'rous Plunder ſprings
Of Nations maſſacr'd, and ſlaughter'd Kings,
While ſparkling Vaſes deck his glitt'ring Board,
And the rich Couch unnerves it's eaſy Lord:

Ambition

Ambition pleas'd Harangues the gaping Crowd,
While *Miſers* o'er their unſunn'd Treaſures brood;
Others in Tranſport hear their glorious Name
Uſher'd with Shouts of Praiſe, and Peals of Fame;
The *Ruffian-Soul*, that boaſts his Hands imbrew'd
And murd'rous Sword diſtain'd with Kindred Blood,
From native Lands a wandring Exile runs
To other Climates warm'd by other Suns.
Meanwhile the Hind manures his fertile Soil
With annual Labour, and ſucceſſive Toil.
Hence neighb'ring Lands the grateful Product taſte,
And jocund Friends partake the genial Feaſt;
The labour'd Herds receive their juſt Reward,
Sweet Food enjoy, and bleſs their gen'rous Lord.
Each happy Month its various Gifts beſtows:
With pulpous Fruits now bend the teeming Boughs;

Or

Or yean the Flocks, or ſprings the plenteous Corn,
O'erloads the groaning Field, o'erſtocks the crowded Barn.

But Winter comes: now works the noiſy Mill,
And *Sicyon*'s oily Floods his Preſſes fill;
Autumn unask'd his ready Bleſſings pours,
Prevents the Hand, and ſheds his ripen'd Stores:
Now plenteous Maſt regales the greedy Swine,
Fruits round the Groves in wild Luxuriance ſhine,
And ſunny Banks mature the rip'ning Vine.
At home with filial Love his duteous Race
Hang on his Lips, and win the kind Embrace.
There reigns pure Innocence, and chaſte Deſires,
There every Virtue every Breaſt inſpires;
The loaded Kine the Milker's Hand invite,
And wanton Kids provoke the harmleſs Fight.
With freſh Delights his ſolemn Days are crown'd,
And floral Play, and ſportive Games abound:

The

The ſocial Train attend with pious Care,
And round the hallow'd Flame the Bowls prepare,
While on the Plain the ſacred Wine he pours,
And *Bacchus'* Aid with myſtic Rites implores.
Inferior Swains employ their rival Art
To lance the Spear, or aim the levell'd Dart;
Or on the Green their brawny Limbs diſplay,
And toilſome Wreſtlings cloſe the joyous Day.
Thus liv'd of old the hardy *Sabin* Swain;
Thus toil'd the *Tuſcan* on the lowly Plain;
Hence *Ilia*'s martial Race; hence, mighty *Rome*,
Thy mean Originals obſcurely come,
Tho' now o'er ſev'n fair Hills thy Wall aſpires;
Tremble the ſubject States, and the aw'd World admires.
E'er Beaſts were ſlain, and harmleſs Flocks ſupply'd
Man's gawdy Luxury and pamper'd Pride;
E'er *Cretan Jove* uſurp'd th' Imperial Throne,
Thus virtuous the *Saturnian Æra* ſhone.

Nor

Nor yet the *Trumpet* rung it's loud Alarms,
Or *Clarion* rouz'd the hardy Youth to Arms;
No Forges flam'd, no jarring Din was heard,
While ratt'ling Anvils ſhap'd the fatal Sword.

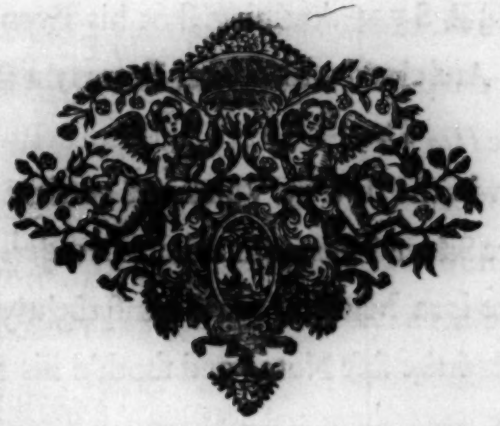

THE *Nightingale* and *Lutaniſt*, Imitated from STRADA.

INSCRIB'D *to* G. M. *Eſq;*

THE SUN declining ſhot his Evening Ray,
And clos'd with fainter Beams the ſhort'ning Day,
When in the flow'ry Vale, and verdant Shade
Where Silver *Thames* in wild Mæanders play'd,
A love-lorn Minſtrel tun'd his ſprightly Lyre;
Touch'd the ſoft Note, and ſooth'd his fond Deſire.

The Sylvan *Muſe*, and *Siren* of the Plains,
Sweet *Philomel* attends the melting Strains;
And, as conceal'd within the vocal Grove
She learns his pleaſing plaintive Tales of Love,

In

In wanton Mockery employs her Tongue,
Prevents the *Echo*, and repeats his Song.

Soon as the YOUTH the ſportive Mimic hears,
A nobler Trial in ſublimer Airs
Preluding to the future Strife he ſings;
And ſweeps with fuller Scope the trembling Strings:
Swift o'er the Lyre the volant Fingers ſtray;
The quicken'd Sounds the Maſter-touch obey,
And *Harmony* in all it's various Charms diſplay.
With equal Art the skilful Bird renews
Her vocal Strains, and rival Song perſues
Thro' all the Maze of *Muſic*. Now the Note
Breaks in *Diviſions* from her tuneful Throat;
Now boldly iſſuing from her warbling Tongue
In various Modulations trills along,
And ſpecifies her mighty Pow'r in Song.

A different Turn the ſprightly Artiſt takes,
And hardly into Voice the Chord awakes:

Acroſs the Lyre a careleſs Hand He flings,
And motionleſs Trails o'er the yielding Strings.
Then ſwift from Note to Note he lightly bounds,
Strikes choiceſt Tunes, and culls the order'd Sounds;
And briskly ſweeps the quiv'ring Lute again,
Repeats each rapt'rous Air, recalls each heav'n-
ly Strain.
The Bird reſponſive to the Minſtrel's Art
Artful rejoin'd, and echo'd every part.
Untun'd, like his, her lifeleſs Notes appear,
And a dull Sameneſs long fatigues the Ear;
A feign'd Simplicity her Voice confounds,
And Diffidence prolongs the tedious Sounds.
Sudden in Air the ſwelling Numbers float,
And ſprightlier Tunes inform the lively Note;
Swift fly the Strains, and looſely trowl along,
Till quaver'd *Flouriſhes* conclude the Song.
Amaz'd the Swain the rival Bird admir'd
With ev'ry Gift of *Harmony* inſpir'd:
What Strength, what Energy her Song compleat,
How ſmoothly ſhrill, how raviſhingly ſweet!

Now

Now loftier Tunes his skilful Fingers try,
And o'er th' alternate Strings confus'dly fly;
Shrill Notes with *Baſs* in *Harmony* combine,
And differing Sounds ſymphonious *Muſic* join.
Then deeper Strains his lab'ring Hands require,
Boldly he ſinks into the ſounding Lyre;
Loud Tones with Rough a grating Harſhneſs blends,
And Diſſonance the noiſy Tumult ends.
Thus the dire *Trumpet*'s ſounds diſcordant jar
When ſhrilling Clangors rouze the lingring War.
Nor yet, ſweet *Fav'rite* of the tuneful *Nine*,
Doſt thou diſmay'd the vocal Strife decline:
Thy Voice ſtill modulates the rival Lay,
And as the ſoft'ning Cadence melts away,
Sudden to loftier Airs thy Numbers riſe,
And bolder Harmonies the Swain ſurpriſe.
Now clear, now hoarſe, or airy *Treble* charms,
Or *Baſs* with ſolemn Violence alarms:
Sounds thus the martial *Fife*, and every Boſom warms.

Here

Here o'er his Face the envious Bluſhes riſe,
Glow in his Cheeks, and ſparkle from his Eyes.
'Shouldſt Thou in triumph to the Woods depart,
'And vaunt to liſt'ning Groves thy Victor Art,
'No more the *Muſe* her *Fav'rite*'s Breaſt ſhall fire,
'Nor tune his Voice, nor ſtring his warbling Lyre,
'The ſhiver'd Lute forego it's melting Strains,
'And ſcatter'd Fragments ſhall deform the Plains.
Scornful he ſpoke: And ſwift as he commands
Tremble the Strings beneath his flying Hands;
Symphonious dance the ſprightly Lays around,
And jointly frame th' inimitable Sound.
At once each diſtant Chord the Artiſt plies,
And thro' the various *Scale* of *Muſic* flies;
Forth at each Touch the thrilling Raptures ſpring,
And every Grace reſounds from every String.
Now the loud Tunes inſpire ſublimer Airs,
Now tinkling ring, and charm the raviſh'd Ears:
At length his former Notes he ſounds again,
And with full Conſort ſwells the final Strain.

Thus

Thus ceas'd the Shepherd, and with Lyre unſtrung
Intent awaits the imitated Song.
But (hapleſs Fate!) no more the *Muſe* inſpires
Her vocal Breaſt, no tuneful Rapture fires:
With vain Attempt ſhe ſtrains her artleſs Throat
To emulate the Shepherd's skilful Note;
While bold his Numbers ſound, ſublimely ſtrong,
Vain all her tender Airs, her ſofter Tongue,
And melting Sweetneſs of the warbl'd Song.
With conſcious Shame now ſwells her glowing Heart,
Nor brooks the Triumphs of the Minſtrel's Art.
In fault'ring Notes her riſing Griefs complain,
And throbbing Anguiſh thrills thro' every Vein:
The mournful Woes her trembling Strains prolong,
And ſigh in *Harmony*, and grieve in Song.
Drooping ſhe falls; and on the guilty Lyre
Melodious Plaints, and tuneful Groans expire.

With downcaſt looks the joyleſs Victor ſate,
Penſive bewail'd his luckleſs Rival's Fate,

And

And bade the Lute's harmonious Accents flow,
In mournful *Uniſon*, and Kindred Woe.
But nor the Lute the Maſter's Hand obeys,
Nor ſounds the gen'rous String th'ungrateful Lays.
At the ſoft Touch the Chords disjointed fly,
And Nerves unbrac'd in looſe Diſorder ly.
The Swain howe'er with tender Paſſion fir'd
Paid the juſt Rites her cruel Fate requir'd:
With gentleſt hand he ſmooth'd her ruffl'd Wings,
And grateful plac'd her on the Victor Strings;
With flow'ry Wreaths adorn'd her mournful Herſe,
And carol'd o'er the Bier the *moral* Verſe.
'Hence, curſt *Ambition*; 'tis to thee we owe
'This Train of Miſery, and Scene of Woe;
'Beneath the Tomb my pious Labours raiſe,
'Sad *Philomel* this piteous Truth diſplays;
'That *humbleſt Minds indulge thy fatal Smart,*
'*And emulous Paſſions fire the meaneſt Heart.*

FINIS.